ЧЕРВЕНЬ ISSN 0132-4462. № 6 1996

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. АДАМОВИЧА

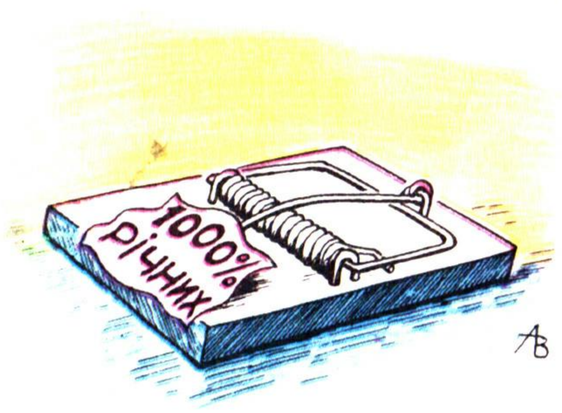

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ Як вижити дурневі, котрий уже й думкою не багатіє!

П. ЛЯШЕНКО.

Мал. В. АДАМОВИЧА

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ І який чиновник не мріє після смерті попасти у небесну канцелярію!

Б. РЕВЧУН.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

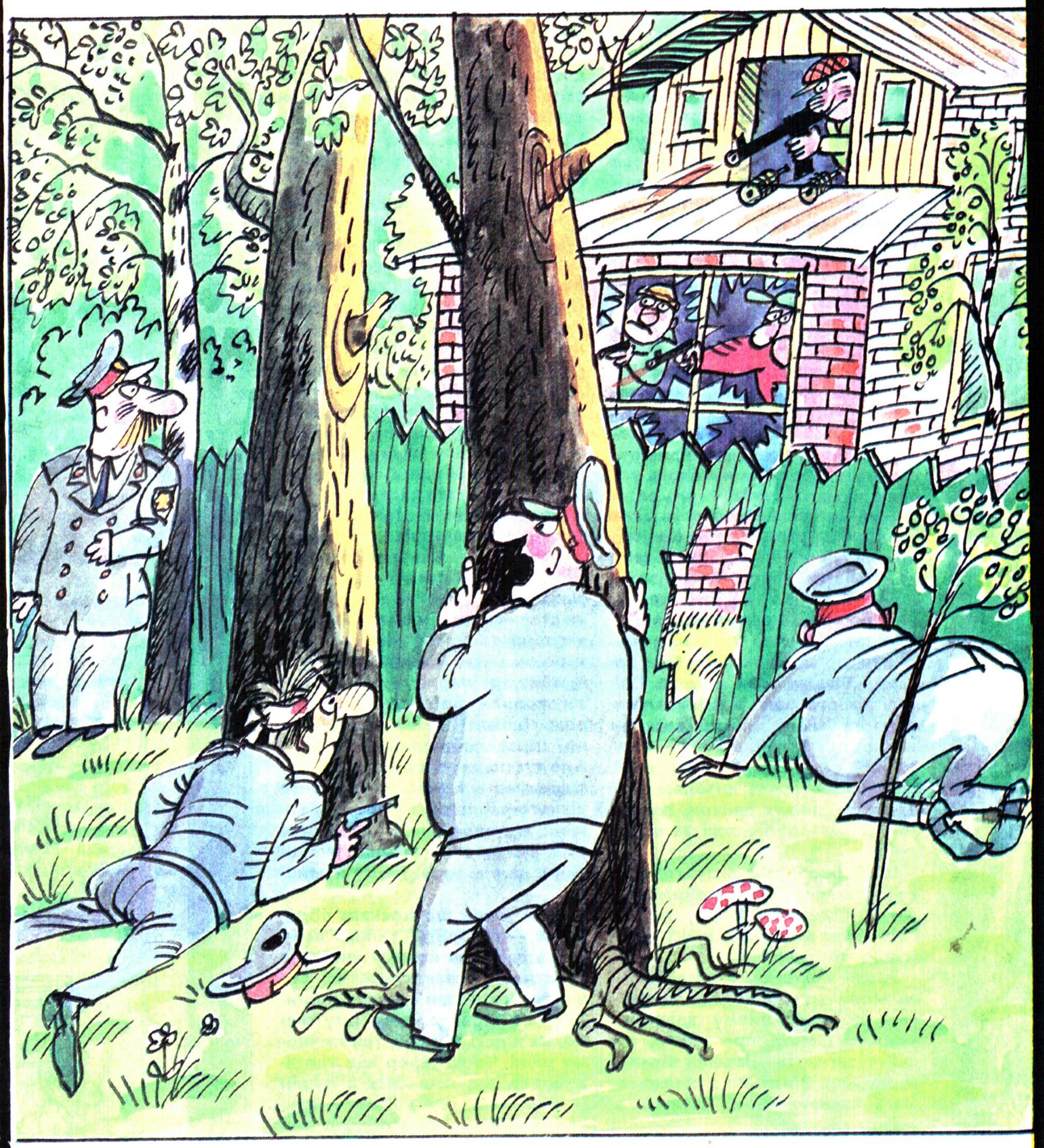

— Будемо брати бандюг живими! Патронів немає...

НЕЗМІННИЙ

Яким
Трохим наш був,
Таким і залишився:
І шани не здобув,
І в дурні не пошився.

ПРО ДЕМОКРАТІЮ

Осел хвалився лісовій всій братії:
— В Америці я — символ демократії!
Аж тут почувсь ведмедя хриплий бас:
— А хто її символізує в нас!

ВОРОНА І ПАВИЧ

Побачила ворона павича
Й оволоділа думка гавою:
«Коли б мені такого панича —
Ходила б павою!»

ОПТИМІСТКА

На себе голу
глянула в трюмо:
— О,— каже,— ми ще кіптяви дамо!

Андрій МАНДРІВСЬКИЙ.

Іванов? Петров? Сидоров?..

Кожна місцина краю має свої зразки ринкової підприємливості. В одному місці це купка фахівців, що по-капіталістичному рвуть зуби, в другому — завод бочкотари, а в Жидачеві на Львівщині ініціативу захопила «Молочарня». Галичани на дозвіллі пригадали, як то колись їхній дідо і стрийко урядували в «Маслосоюзі», якого знали аж попід Ла-Маншем, і вирішили походити-погуляти старими стежками.

«Молочарня» вродилася, можна сказати, дещо семимісячною. Чи то з ділової обережності, чи з радянської полохливості перед спрутом капіталізму, а підприємство було зареєстроване як розрахункове господарське товариство з обмеженою відповідальністю. На всякий випадок: раптом повернеться «влада народу» — а ми що? Ми — напіввідповідальні, обмежені і взагалі творимо, не відаючи що.

Зрештою, може, все було зовсім не так. Тоді я дуже вибачаюсь, і буду говорити лише об тім, що було саме так, а не інакше.

Отож, організатори «Молочарні» пішли в люди і з індивідуальними власниками молока уклали чимало ухвал і домов: і про те, що двічі на тиждень здавач молока отримуватиме за сировину гроші, і про забезпечення кормами, і про сіножаті з левадами, і про пасовиська. З минулорічної весни і почали. У березні щоденно на приймальні пункти зносили звідусіль по п'ять і більше тонн молока. Надалі з нього мали б виготовляти якомога більше власної високоякісної продукції, а поки що головний замовник — місцевий сирзавод — почав виявляти чимало шкідливих звичок, головна з яких — неплатежі за сировину.

Щоб пережити лиху годину, у Жидачеві відкрили фірмовий магазин, де всього було досить і все було дешевше, ніж у державній торгівлі.

Трохи помогло, а загалом — ні. Молочаристи почали звертатися до патріотизму здавачів: мовляв, цитьте про гроші, не дайте загинути місцевій вільній економіці. Заглухло з сіножатями і пасовиськами, затихло з перспективами.

Важко нині точно встановити, яким робом про біди Жидачева дізналися аж у столиці. Та не в своїй, на Дніпрі, а в тій, що «кіпучая, могучая, нікєм нє побєдімая». Мабуть, що дідько не дрімав. Ближче до осені у Жидачів наїжджали московські купці з фірми «Дініт», які від імені свого директора Іванова... Ні, не Іванова. І не Петрова. Навіть не Сидорова. Чекайте, як же називали того ошуста! Та Степанов же називався!

Так оті купці від імені Степанова домовились з директором «Молочарні» Р. Шевчуком про закупівлю 40 тонн масла. Воно, бач, дуже їм сподобалось, на смак — ну точно як колись у «Маслосоюзі». «А ми такі,— відповіли їм галичани. — Ми батьківського рецепту не споганимо!»

Припала до душі моїм краянам не тільки московська похвала, а й ціна — 305 тисяч за кілограм. Це в той час, коли на сході України за масло просили ще по 250 тисяч. Але чомусь ніхто не подумав, чому це в білокам'яній так охоче переплачують!

За договором жидачівці дістали 20 відсотків вартості всієї оборудки і причепили вагон з маслом до московського поїзда. Поїхав з ним сам Роман Шевчук. У Москві він підписав з Степановим договір про довічну закупівлю в «Молочарні» і сирів, і масла. А крім них, ще й м'ясних виробів, цукру. «Та ми, вибачте, їх не виробляємо»,— гноблений істиною, огинався Роман Петрович. «Єрунда,— плескав по плечах пан Степанов. — Хохли всьо могут і умєют».

Договір «На вічні часи» вселив у молочаристів, у здавачів сировини та іншу містечкову публіку масу оптимізму. У радощах і загальному піднесенні вони стали чекати решти 80 відсотків ціни за масло, які значною мірою мали б вирішити усі проблеми «Молочарні». Знову заговорили про дешевий фураж, сіножаті і левади для відданої справі жидачівської худоби. Але тут по дротах надходить повідомлення з Москви: не існує ніякого «Дініту», товариство самоліквідувалось, а Степанов втік. Договір же можна почепити на цвях у надвірному нужнику.

«Я ж казав, що москаль обдурить»,— говорить тепер кожний відвідувач кожної кнайпи в Жидачеві. Виявляється, всі все знали, навіть пан Шевчук здогадувався. Правда, десь інтуїтивно, на підсвідомому, генетичному рівні. Чи як тепер іще здогадуються, що пошилися в дурні!

«Ну, ми їм іще дамо!» — пахкають «Примою» особливо завзяті молочаристи, прозоро натякаючи на міжнародний арбітражний суд, до якого вдалося товариство з обмеженою відповідальністю. Не будемо зазирати аж так далеко. Поки що ж дали вагон масла. Може, дамо ще судові витрати.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

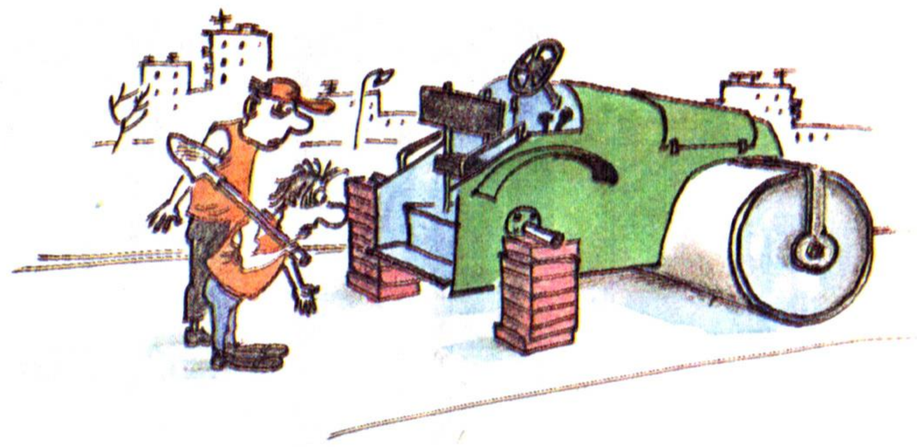

— Боже. колеса зняли!!!

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. А АНДРЕЄВА

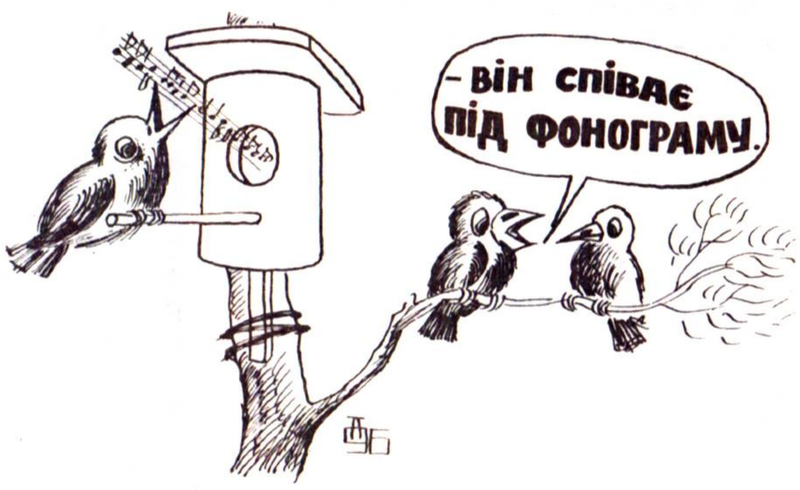

ПЕРЧИНКИ

Теперішні пні були колись лісом рук.

Виберемо достойних! Недостойні і без нашої допомоги пролізуть.

Як зросли ціни з тих пір, коли Іуда отримав свої тридцять срібняків!

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Мал. В. АДАМОВИЧА

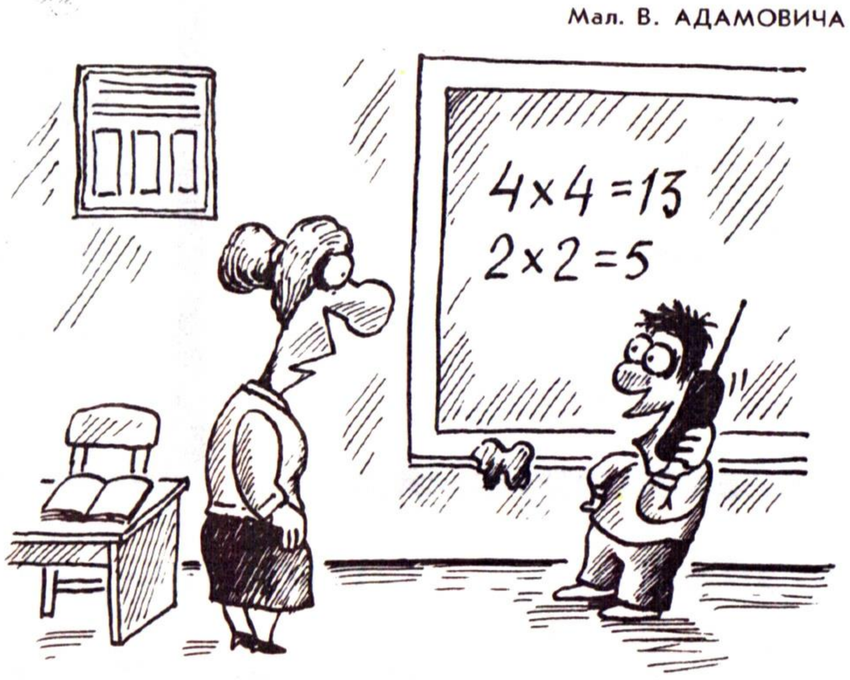

— Тату! Тут з тобою Марія Іванівна хоче поговорити...

ГУСАК

ГУМОРЕСКА

Боб любив швидку їзду, а машину, як наречену пестував — годувальниця. На задньому сидінні — дві натоптані турецькими шмутками сумки. Боб їхав на базар у провінцію — на столичних стало занадто тісно.

Біля села вирішив зупинитися. Розім'яти трохи кістки. Пройшовся узліссям. Неподалік на галявині паслися гуси. Мабуть, десятків зо два. Боб закурив і уважно оглянув місцевість. Навколо — ні душі. Згадав Паніковського і посміхнувся. А, була не була! Дармовий гусак не зашкодить. Виплюнув сигарету, пригнувся, як кіт, і, розчепіривши руки, почав полювання. Гуси голосно загелготіли і, розпустивши крила, кинулись навтьоки. Боб зупинився, дав їм заспокоїтись і знову зайняв стартову позицію.

— Та ти, я бачу, мисливець! А де ж ружжо? — Ляснуло, наче батогом по спині. Боб остовпів. На стежці, що звивалася поміж кущів, стояв, обіпершись на добрячого дрючка, здоровенний дядько у брезентовому плащі і в гумових чоботях. Ситуація була відверто кепська. До машини разів у три далі, ніж до дядька. Та ще ж треба й розвернутися на вузькій дорозі. Думки шалено закрутились, шукаючи виходу. Дрючок гіпнотизував, наче мишу кобра. Боб, силуючись видавити посмішку, неслухняним язиком облизав губи:

— Хотів розім'ятися трохи... Здалеку їду...

Дядько мовчки переклав дрючка у праву руку.

— Я, бачте, віз у машині гусака,— невпевнено белькотів Боб. — Поки я, того, а дверцята не причинив, то він і той, вискочив. Тепер спробуй знайти, який з них мій. — Та в ту ж мить наче струмом обпекло: усі гуси на галявині мали зелені позначки на спині. Але дядько, мабуть, не служив у розвідці. Він невпевнено почухав потилицю і замислився. У тремтячому серці Боба ледь-ледь зажевріла надія.

— Гусака, кажеш. Чи, може, гуску?

— Гусака,— видихнув Боб.

— А біс їх розбере, який з них твій. Та вони всі однакові. Лови, якого вспіймаєш. — Дядько кинув палицю і заходився допомагати. Удвох таки легше. Гусака вспіймали і запхнули в машину. На радощах Боб тицьнув дядькові двісті тисяч — на пиво. Похапцем заскочив у авто і натиснув на газ. Гусак підозріло озирався у вікно.

Боб закурив і, нарешті, прийшов до тями. А все-таки він спритно викрутився! Куди тому Паніковському! Можна буде навіть похизуватися. Хоч, власне, чим? Гусокрад! Він подумав про Льольку, про їх двокімнатну квартиру з килимами хіба що не на стелі, з полірованими меблями, з яких жінка мало не язиком злизувала сліди від пальців. Ні, вона його з цим гусаком і на поріг не пустить.

Поки думав, знову село. І знову гуси! Гуляють мало не на асфальті. Ні, гусака треба випустити. Боб зупинив машину посеред гусячої «череди» і пішов до дверцят з правого боку. Неподалік біля хвіртки голосно розмовляли дві дебелі червонощокі жінки, з цікавістю поглядаючи на нього. Боб уже взявся за ручку, коли раптом помітив на спинах гусей точнісінько такі ж самі зелені позначки. Отак можна і вляпатись! Від добра добра не жди. Гусак, побачивши через вікно родичів, радісно загелготів. Жінки підозріло витріщилися на машину. Боб злякано озирнувся. За якихось двадцять кроків біля зеленого «Москвича» крутились троє молодиків. Одна з жінок щось крикнула їм, показуючи рукою на Боба. Не роздумуючи, він гепнувся на сидіння і «втопив» педаль до самої підлоги. Зелений «Москвич» рвонув за ним. Хвала Господу, «Москвич» не «дев'ятка», та й Боб «за баранкою — не кирюха». «Москвич» швидко зник з поля зору.

А ось і райцентр. Але ж ті молодики базар не пропустять. Згадався Висоцький: «...потом поймали жениха и долго били». Ні, на сьогодні з нього досить. Тяжко зітхнувши, Боб проминув райцентр і, роблячи чималий гак, кружною дорогою помчав до Києва. Про гусака, що злякано принишк за переднім сидінням, згадав аж у дворі біля свого під'їзду. Перш ніж занести додому сумки, відніс гусака до сміттєзбірника і випустив його на волю. Той з цікавістю розглядав атрибути цивілізації.

Заносити сумки Боб передумав, щоб менше було балачок. Повернувшись за годину з гаража, уже в ліфті обмірковував «легенду» для Льольки. Переступивши поріг квартири, мало не знепритомнів — посеред кухні на «Киевских ведомостях» лежав гусак з закривавленою шиєю і з зеленою позначкою на спині.

— Де ти його взяла?

— Купила прямо у дворі у якихось хануриків. Правда ж гарний гусак? — Льолька задоволено посміхнулась.

— Скільки ж ти віддала?

— Два лимони і ще на пляшку дала, щоб зарізали.

Леонід ЛОЗА.

м. Ірпінь
Київської області.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

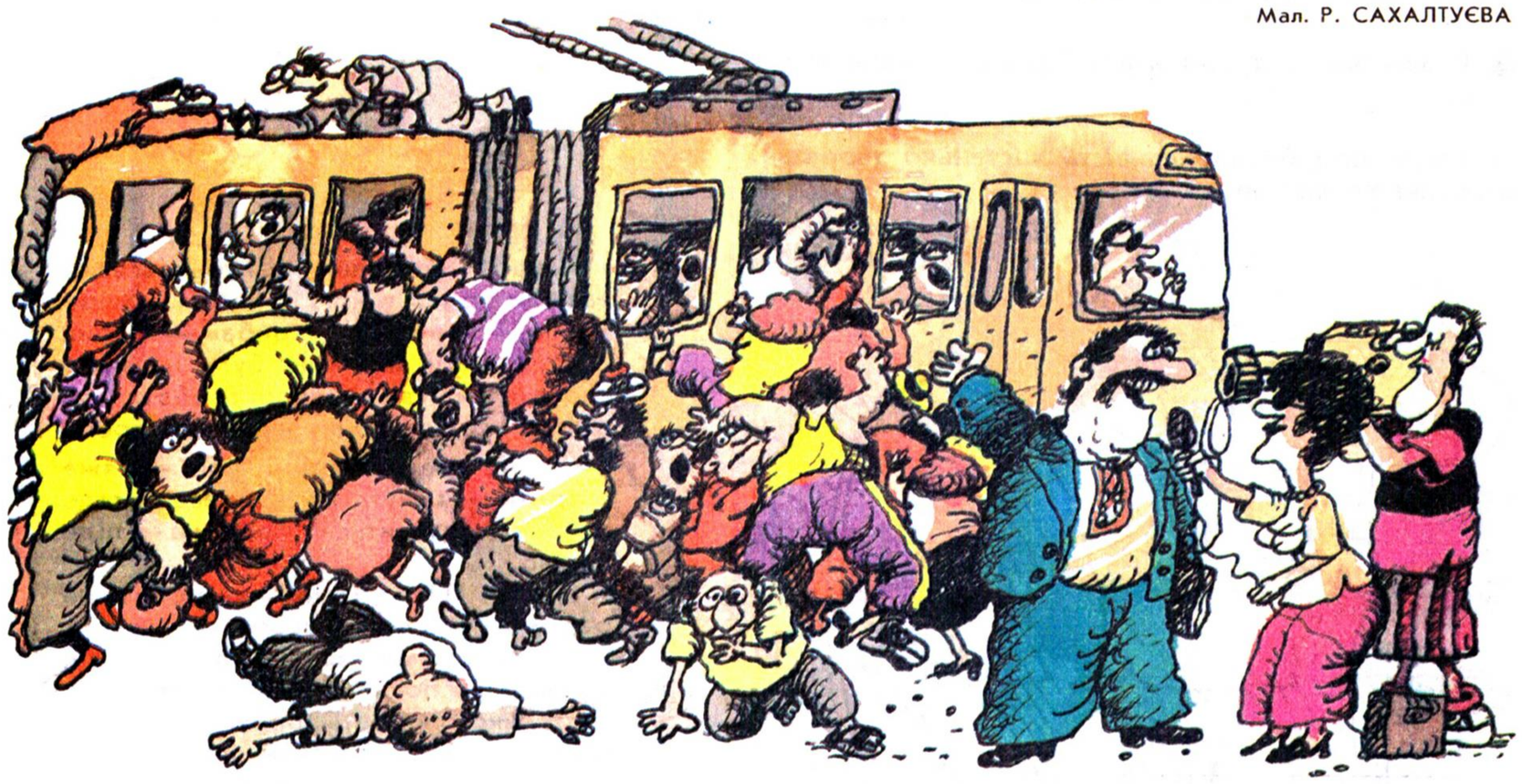

— Ми пустили спеціальний тролейбус — тільки для пільговиків.

КРУТІ ДУМКИ

◆ Інфляція примушує щодня починати з нуля.

◆ Якщо життя народу може бути ще гірше, значить, не все втрачено!

◆ Чим багатший злочинець, тим гуманніший над ним суд.

◆ Свобода вибору: раб вибирає рабовласника.

◆ Маленьке зло від великого відрізняється не якістю, а кількістю.

◆ Одні мають все, що хочуть, інші — все, що дадуть.

◆ Ваше походження, сини імперії!

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ви чого лаєтеся, панове?
— Ми лаємося? Та ви що! Це ми так говоримо!

ФРАЗИ

Демократія народжується в муках, а визріва в онуках.

Хороших людей більше, але зустрічаються вони чомусь рідше.

Будували фундамент новітнього суспільства, поки не поїхав дах.

От дає: стільки бере!

Борис РЕВЧУН.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

● **Пташиний базар, коли птиці поважні, називається сесією.**

● **Твори про безкорисливість частенько творяться з корисливою метою.**

А. ЦАПЕНКО.

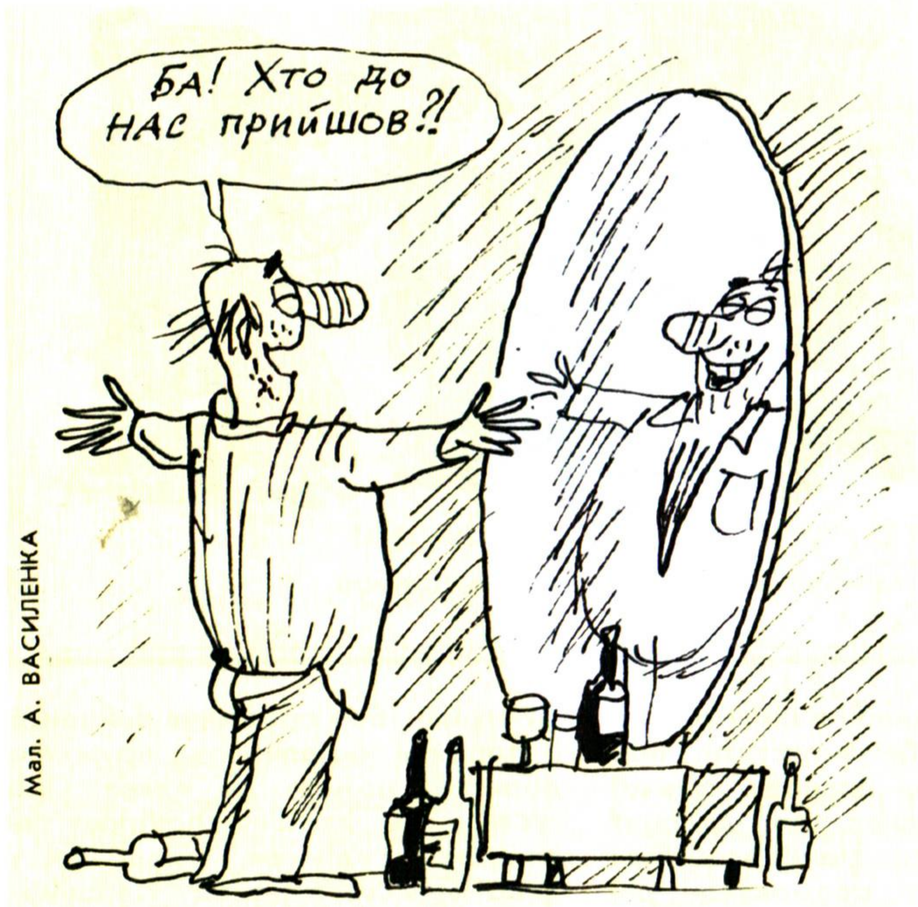

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Олександр ПЕРЛЮК

Куди треба

Петро Тарасович Шпуньковський завжди ходив у ногу з часом. «Якщо треба,— значить, треба»,— любив повторювати він. І це були не пусті слова, а життєве правило. Треба встати о п'ятій годині ранку — встане, треба лягти о третій годині ночі — ляже о третій; скажуть іти направо — піде направо, зміниться політика — піде наліво.

Усе це Петро Тарасович робив, не рахуючись із своїм особистим часом, не зважаючи на несприятливі погодні умови і не посилаючись, як це у нас частенько люблять робити інші, на об'єктивні та суб'єктивні причини.

Завдяки цьому він користувався заслуженим авторитетом; його часто висували на достойні посади; а до урочистих — особливо ж, до ювілейних дат — удостоювали високих нагород.

Так ішов час, а разом із ним у ногу й Петро Тарасович.

Та ось одного разу Петро Тарасович прокинувся і відчув: щось воно не те.

Прислухався — оркестр не гримить; придивився — гасел, які закликали б іти в ногу з часом, нема; принюхався — пахне смаленим.

Затремтів Петро Тарасович, холодним потом укрився, пополотнів: «Хто б це міг подумати?!. Невже домарширувався?!. Але що ж усе-таки сталося?»

І тут його осяяла думка: треба увімкнути радіо!

Увімкнув Петро Тарасович радіо, а там новий диктор якраз роз'яснює слухачам ситуацію; а по тому робить висновок, що, мовляв, треба йти не туди...

Петро Тарасович полегшено зітхнув:

— Ух, налякали!..

Потім він гладенько побрився, наодеколонився «Міфом» і пішов не туди. У ногу із часом!

м. Кіровоград.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

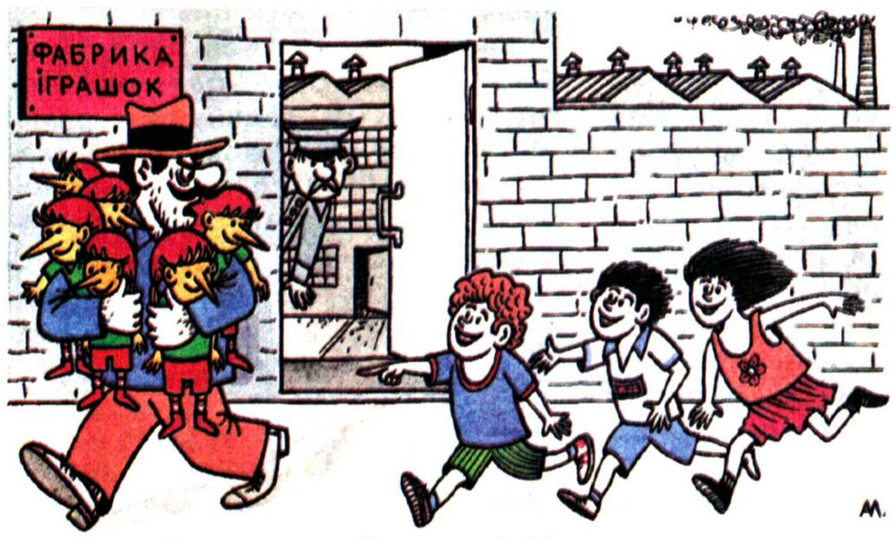

— Та не тато Карло я! Це нам зарплату видали нашою продукцією!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. КОХАНА

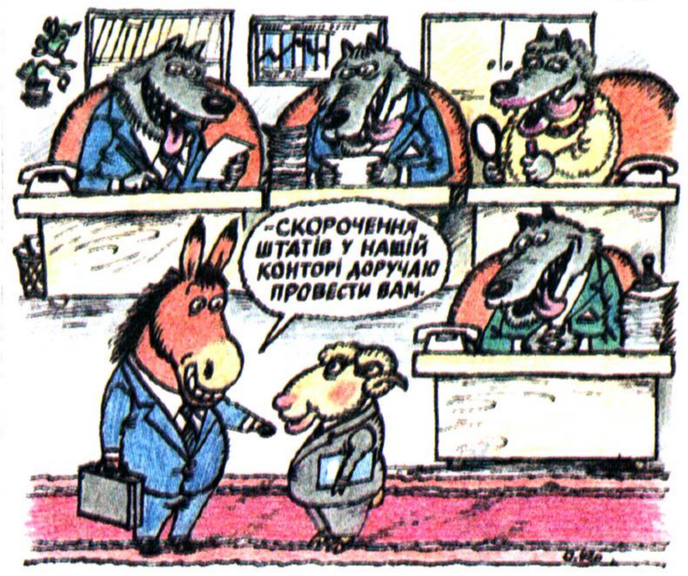

Народні усмішки

НАДІЯ

— Чому ти, Семене, дозволяєш своїй дружині з усіма танцювати? Така може зовсім від рук відбитись і покинути тебе.

— А я вже декілька років живу цією надією.

Почув і записав Віталій ПЕРЕВЕЗІЙ.

м. Сміла Черкаської області.

ДОЖИЛИСЯ

Стукають у двері:

— Відчиніть!

— Хто?

— Міліція!

— Нещасні... Дожилися, що й відкрити нічим.

НЕ ВСТИГАЮТЬ

У перерві футбольного матчу в кабіну коментатора зайшов тренер місцевої команди.

— Дорогенький, ведіть повільніше репортаж, бо наші хлопці не встигають бігати так швидко.

ГОСТИННІСТЬ

— Доброго дня!

— Доброго... Заходьте, куме, заходьте, сідайте. Ви вже вечеряли?

— Щойно від столу.

— То сідайте, повечеряємо.

ДИВНО

— Скажіть, а це хутро з леопарда не боїться дощу? — запитує дама на базарі. — Чи не зіпсується воно?

— Та, звичайно, ні,— відповідає продавець. — Дивно, де ви бачили, щоб леопард ходив під парасолею.

СКЛЕРОЗ

— Діду, а ви пам'ятаєте першу у своєму житті дівчину, яку поцілували?

— Ох, синку, я вже й останньої не пам'ятаю.

ЧОГО!

На таможні:

— Відчиніть свій чемодан!

— Але у мене немає чемодана.

— То чого ви їдете за кордон?

Почув і записав І. ТОКАРЧУК.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

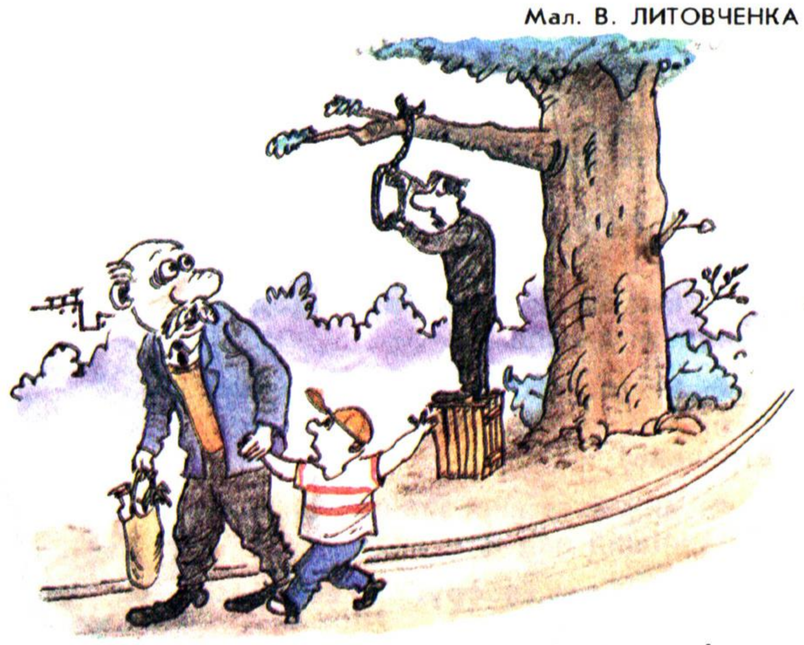

— Діду, дивись, дядько вішається!

— Тепер, внучку, демократія. Хто що хоче, те й робить...

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ **Від великого до смішного один крок... вперед і два назад.**

Борис РЕВЧУН.

ЗАЗДРІСТЬ

Ми знаємо з класики, що заздрість — небезпечне почуття. Навіть великих воно спонукало до нікчемних вчинків. А що вже казати про людей, котрі перебувають на найнижчих сходинках соціальної драбини!

В одному підземному переході Харкова майже поруч сиділи два жебраки. І віку вони були приблизно однакового, і капелюхи, що лежали перед ними, були подібні, але одному з них кидали в капелюх більше і частіше, а другому часом зовсім не кидали нічого.

Той, кому давали менше, Коханський, неодноразово просив колегу Осадчука хоч тимчасово поміняться з ним місцями. Бо в результаті довгих аналітичних роздумів дійшов він висновку, що в його невезінні винне саме місце. Осадчук сидів прямо перед сходами, а Коханський — трохи далі. Тому перехожі, спускаючись у перехід, кидали купюру першому, і цим обмежувались. А Коханському перепадало тільки від тих, що йшли з протилежного боку. А їх чомусь було значно менше і були вони, як йому здавалось, жадібнішими...

Коротше, не схотів Осадчук поміняться з ним місцями, і Коханський вирішив позбутися конкурента. Скориставшись тим, що Осадчук закінчення кожного трудового дня відзначав доброю порцією спиртного, він, коли той уже перебував у дуже нетверезому стані, підлив колезі у склянку отруту (точнісінько як у відомій класичній трагедії).

Осадчука врятувати не вдалося, а Коханський, як і належить, потрапив за грати. Тепер у тому переході сидить і просить милостиню бабуся. Оскільки, як ми вже знаємо, боротьба двох конкурентів, як правило, закінчується тим, що виграє третій.

Л. СИДОРЕНКО.

м. Харків.

●

НА ОДИН МЕНШЕ

Завідуючий приймальним пунктом склотари Вдовенко тарифи на посуд встановлював сам. Наприклад, учора він приймав пляшки з-під горілки за дванадцять тисяч карбованців, а сьогодні вирішував, що і восьми досить. Клієнтура була постійна і не дуже вередлива. Ті, що приносили, сперечатися боялися, бо знали, що коли Вдовенка розсердити, він може і нічого не прийняти. Тим більше на дверях пункту завжди висіла табличка «тари немає», отже розраховувати доводилося лише на прихильність завідуючого.

І раптом одного чудового дня якийсь нахаба пенсійного віку почав вимагати у Вдовенка, аби той прийняв у нього пляшки за офіційним прейскурантом. Спершу Вдовенко просто і дохідливо пояснив пенсіонерові, куди він повинен іти зі своєю тарою. А коли той продовжував обурюватися, узяв одну з його пляшок і врізав нею здавачеві по голові. Від чого той на місці віддав богові душу.

Тепер у місті Донецьку стало ще на один приймальний пункт менше. Оскільки цей зачинили у зв'язку з порушенням кримінальної справи.

Л. КОМОРЧИШИН.

м. Донецьк.

●

КОНКУРЕНТИ

Коли до директора Луганського товариства з обмеженою відповідальністю «Модус-прим» завітали крутого вигляду молодики і запропонували послуги по охороні його фірми, він пояснив, що подібних послуг фірма не потребує.

— Ви, мабуть, не так зрозуміли,— сказали круті хлопці. — Річ у тому, що без нашої охорони вас можуть образити, обікрасти, завдати збитків, та й здоров'ю загрожує небезпека.

— Я все це розумію.— посміхнувся директор,— тільки мене вже охороняють.

— Хто ж, цікаво?

Директор повідомив назву охоронної фірми, представники якої півроку тому завітали до його кабінету з аналогічною пропозицією, і якій він тепер акуратно сплачує досить солідну платню щомісяця.

— Ваші попередні домовленості нас не обходять,— заявили молодики. — Завтра об одинадцятій приїдемо по відповідь, і якщо відмовитесь — вам же гірше буде!

І таки приїхали. Тільки в кабінеті директора на них уже чекали не менш круті хлопці, ті, котрі запропонували свої послуги по охороні на півроку раніше.

Розмова між конкурентами перейшла в лайку, лайка переросла в бійку, а бійка — в стрілянину. В результаті цієї розборки круті хлопці з двох конкуруючих охоронних фірм повибивали одне одному щелепи, потрощили голови, зіпсували комп'ютери та інший коштовний інвентар фірми, і прострелили плече її директорові.

Довелося втрутитися іншим охоронцям. Цього разу — правопорядку.

М. СКОРОМАХА.

м. Луганськ.

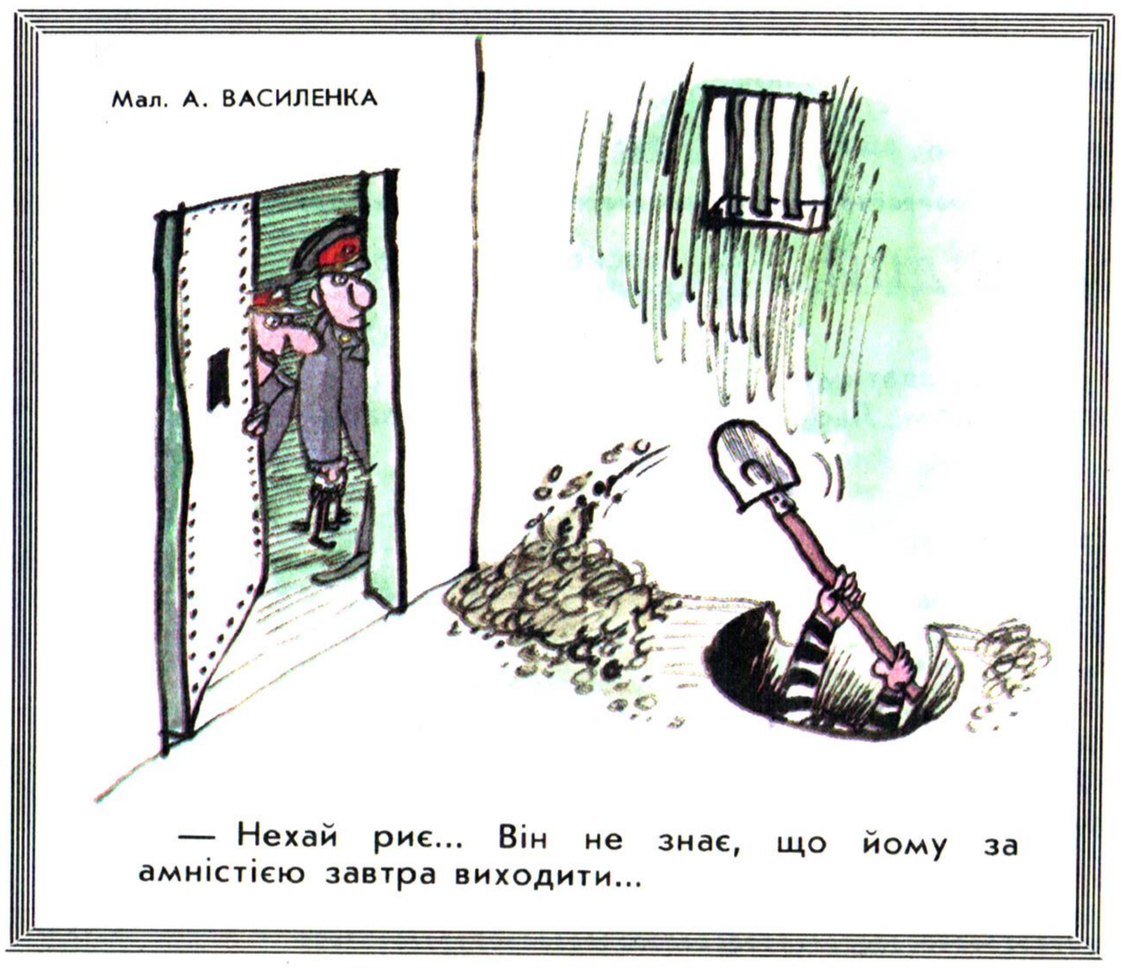

— Нехай риє... Він не знає, що йому за амністією завтра виходити...

●

І ГЛУХОНІМІ ЗАГОВОРИЛИ

Киянин М. повернувся додому об одинадцятій вечора. О цій порі перехожих небагато, і він, ідучи тротуаром, намагався триматися ближче до проїжджої вулиці. Раптом прямо перед ним зупинився скромний автомобіль, і звідти вийшов молодий чоловік. Він енергійно жестикулював, видавав якісь гортанні звуки, явно намагаючись про щось запитати перехожого. Проте перехожий нічого не міг второпати.

Глухонімий, мабуть, від розпачу, що не може вимовити свого запитання, хапав чоловіка за гудзики, комір куртки, вимовляючи окремо голосні та приголосні, чим далі, тим більше сердячись, що перехожий його не розуміє.

Так тривало хвилин десять. Нарешті глухонімий розвів руками,— мовляв, шкода, що ми так і не порозумілися,— потиснув перехожому руку, сів у машину і поїхав далі. А перехожий полегшено зітхнув...

І тільки вдома виявив, що його гаман з шістьма мільйонами карбованців та тридцятьма доларами, що лежали у нього в бічній кишені куртки, зник.

Шкода йому стало своїх грошей, і звернувся він до міліції.

За якийсь час запросили його до відділення і запропонували впізнати свій гаман з десятків інших...

Виявилось, що таких «глухонімих» по Києву роз'їжджає чимало. І ті з них, що вже потрапили до міліції, заговорили. Вони розповіли, що подібним робом зупиняючи перехожих, влаштовують їм такий ілюзіон і в цей час обчищають їхні кишені. А набори жестів і звуки — відволікаючий прийом. Сподіваємося, що після цієї розповіді наші читачі не клюнуть на подібну наживку.

Г. ОСАДЧИЙ.

м. Київ.

— Гаманець або життя!

— Звичайно, гаманець! Але попереджаю, нам три місяці не видавали зарплати...

ПЕРЧЕНЯ

ЩО КОМУ СМАЧНІШЕ!

У травичці плаче жабка —
Придавив ведмедик лапку.
Пожалів її ведмедик:
— Хочеш, дам тобі я меду?
Жабка сльози витира:
— Дай-но, краще, комара!

ЗАЙЧИК І ЛИСИЧКА

Я зліпив із пластиліну
Зайчика й лисичку,
І обох поставив поруч,
На одну поличку.
Зайченятко на сусідку
Поглядає скоса,
І тремтить воно, маленьке,
Від хвоста до носа.
— Ти не бійсь,— говорить лиска,
— Ми — рідня з тобою,
Бо сьогодні з пластиліну
Зліплені обоє.

Ніна ДЕРГАЧ.

м. Кролевець
Сумської області.

ПРОБЛЕМА

Запізнився Толя в школу,
вчителька питає:
— Як це трапилося, Толю,
що, годинника немає?
— Про годинник річ окрема,
важко встати — ось
проблема!

П. ЛЯШЕНКО.

СКНАРА-СОМИК

Рак рачкує до води.
Каже сомик: «Ти куди?»
— Йду з відерцем я по воду,
Чи води для тебе шкода?
Сомик сердиться: «Не дам,—
З річки воду вип'ю сам!»

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ГОВОРЯТЬ ДІТИ

ЩО ЩЕ ПОКАЖУТЬ

Вперше маленька Віта їхала з мамою електричкою. Вона уважно дивилася у вікно, де на леваді паслася худоба. Потім почався ліс. Віта запитала:

— Мамо, а що ще будуть показувати?

БУДУ ДІДОМ ПРАЦЮВАТИ

Дворічний Денис дуже любить свого діду-ся Льоню, токаря:

— Я працюватиму на заводі дідом Льонею!

ДРУГОРІЧНИК

У Юрка день народження. Він уранці прокидається і дуже поважно каже:

— Мені сьогодні сім років! Я тепер великий і розумний. Восени я буду першокласник, а весною — другорічник.

ПОЛІЧИВ

Маленький Гена запитує маму:

— Скільки буде два додати сім?

— Полічи на пальцях.

Хлопчик полічив і знову запитує:

— Для чого дев'ять пальців, тепер знаю. А навіщо ж аж десятий?

Степан ГРИЦЕНКО.

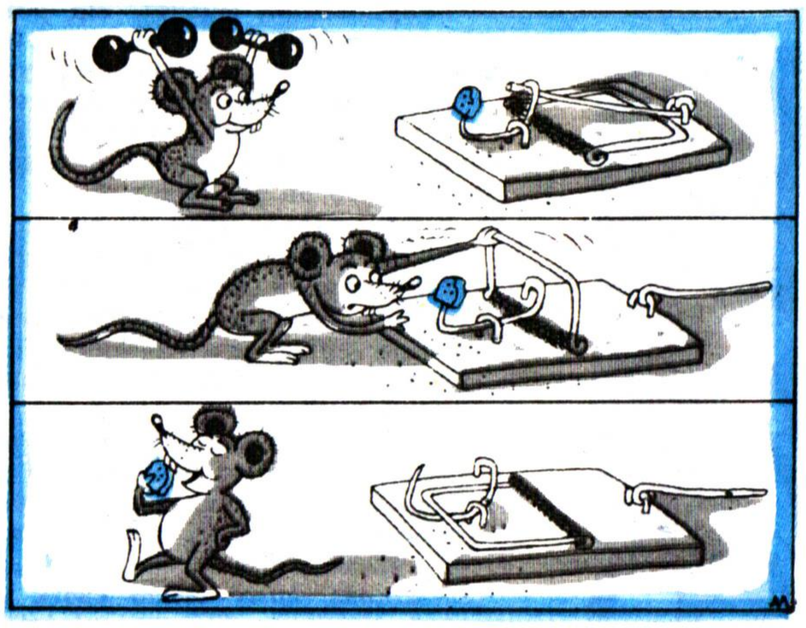

ДЖЕРЕЛО ЕКОНОМІЇ

Наш столичний кореспондент телеграфує.

Система безплатної освіти набула в нашій державі нового змісту. На відміну від інших країн, у нас освітяни працюють безплатно. Як відомо, вчителі середніх шкіл ось уже кілька місяців не одержують зарплати. І при цьому продовжують сіяти прекрасне, добре і вічне. Якщо і далі так піде, можна буде зовсім скасувати вчителям грошову винагороду за працю і, добре на цьому зекономивши, ще збільшити хоча б на третину управлінський апарат.

ТАТО НА СЕЗОН

Як повідомляє наш парламентський кореспондент, цими днями більшість депутатів Верховної Ради одержали листи від дітей з різних регіонів нашої батьківщини. В цих листах хлопчики та дівчата звертаються до них з проханням усиновити та удочерити їх хоча б тимчасово. Тільки таким чином діти зможуть цього літа відпочити, оскільки путівка в дитячий санаторій чи, принаймні, табір коштує непомірно дорого, а депутатським дітям вона обходиться майже даром.

ХОДАКИ ЗБИРАЮТЬСЯ В ДОРОГУ

Як передає наш кореспондент з Луганська, місцевий пенсіонер М. Т. Глущенко, згадавши, як свого часу ходаки відвідували вождя світового пролетаріату, теж вирішив піти пішки до Києва, аби побалакати з членами нашого уряду. Тему бесіди він повідомив заздалегідь. Він хоче поцікавитися в урядовців, як трапилось так, що на свою жалюгідну пенсію він не може придбати найдешевшого залізничного квитка бодай раз на рік?

БЕЗ ЗМІН

Значно поповнився споживацький кошик у певної частини населення. До нього ввійшли нові наші та знані в усьому світі імпортні продукти й товари. Одночасно в іншої групи населення споживацький кошик значно поменшав. Через дорожнечу з нього довелося вилучити чимало продуктів і товарів першої необхідності. Все це разом узяте дало підставу нашому статистичному управлінню зробити оптимістичний висновок, що в першому півріччі цього року вартість споживацького кошика лишилася без змін.

ЕПІТАФІЯ-КАЛАМБУР

НА МОГИЛІ ХАМЕЛЕОНА-ПРИСТОСУВАНЦЯ

Він — сірий був. У техніці, у мовах.
В науці — теж. Та в будь-яких умовах
Завжди жив краще видатних умів,
Бо... перефарбуватися умів!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ваш хлопчик дуже талановитий. Дивіться, як нові сто доларів намалював!

РИМОВАНІ ДУМКИ

Радіє керівна палата — у неї знов
підвищилась зарплата.

• • •

Усі ми грамотні і добре знаєм, за що нас
люблять за синім Дунаєм.

• • •

Куди вітер повіває, туди я й хилюся, який
божок в кабінеті, тому я й молюся.

Олександр ШКИРЯ.

смт Краснопілля на Сумщині.

ТУТ І ТАМ

Ха-ха! Знайшли дурня! Я — ТУТ, ви — ТАМ.

ТАМ погано, але краще ніж ТУТ. ТУТ чудово, але гірше, ніж ТАМ.

Ось крокує громадянин. Вважаєте, його потягло на трудові звершення? Коли б то так. Він направляється у посольство, хоч не вирішив ще, у яке саме.

Він страждає. Його дружина пішла до іншого. Не з сексуальних, боронь Боже, причин, а тому, що інший — однією ногою вже ТАМ.

Звісно, одна нога — ще не людина. Але однією ТАМ — надійніше, ніж обома — ТУТ.

Яку треба мати нервову систему, аби витримати усе, чого ТУТ немає!

— Прошу гарненько пана, чиє це посольство? Звідки ви взяли, ніби я розчарований? Звісно, ваша країна не Америка, але ж і не Африка. До речі, це наш поліцай, чи ваш аташе з питань еміграції? Їхати не збираюсь, до того ж, і черга не скоро дійде.

ТАМ добре тому, що ми ТУТ. ТУТ усе не як у людей, ТАМ усе не як у нас.

ТАМ усе на спродаж. ТУТ ховають на випадок, якщо не пришлють гуманітарну допомогу. Лікуємось на чужі гроші, помираємо на свої. Тому можна поховати лише красиві мрії, а не бренне тіло. Зате ми — естети. Замість горілки використовуємо солярку, а шипр зберігаємо для почесних гостей.

Дивимося у майбутнє, як у тарілку із зупою.

Отак і живемо: вночі охороняємо самі себе, а вдень — чергуємо на літак, який не зб'ють ракетою «земля-повітря», коли він перетинатиме кордон. Однак, найбільш нетерплячі не проти, щоб їх збили ТУТ з умовою, що впадуть ТАМ.

Гадаю, недоречно здіймати з цього приводу патріотичний гвалт: знаючи, як живуть ТАМ, мало кому заманеться залишатися ТУТ.

Хоча, як це не дивно, є і такі.

І найкращий тому доказ — ми з вами.

Борис ІОСЕЛЕВИЧ.

м. Львів.

ДЕ Ж ТІ МОЛОЧНІ РІКИ?

Цього року жителі нашого району, у кого є корови, вирішили заробити, як кажуть, на хліб. Почали здавати молоко на Краснопільський маслозавод. По символічній ціні — 20 тисяч крб. за літр. (У місті, бачила, кефір по 100 тис. крб за пакет правлять). Але молочні ріки, які «потекли» з домашніх господарств району, швидко стали висихати. Бо масловиробники молоко прийняли, а коли прийшов час розраховуватися, розвели руками — немає грошей. Одне слово, маємо ми від маслозаводу одну відому фігуру, та й ту без масла.

П. ХАРЧЕНКО.

Сумська обл.

ЩОБ ЖИЛИ ТРАДИЦІЇ

З прадавніх часів у нас в Україні шанували літніх людей, вчилися у них життєвого досвіду, мудрості.

Але так трапилося, що ще недавно до них частенько ставилися байдуже. Особливо діти та онуки. Тепер у нас на Полтавщині — та не тільки, мабуть, у нас — такого немає. Знову до дідів і бабів у нас шана і повага. Бо у нас багато селян і робітників, які місяцями не отримують зарплату, або перебувають у вимушених відпустках.

Єдине, на що вони живуть, це пенсії їхніх батьків і дідів. Як тепер їх не поважати.

С. ЧУБЕНКО.

м. Полтава.

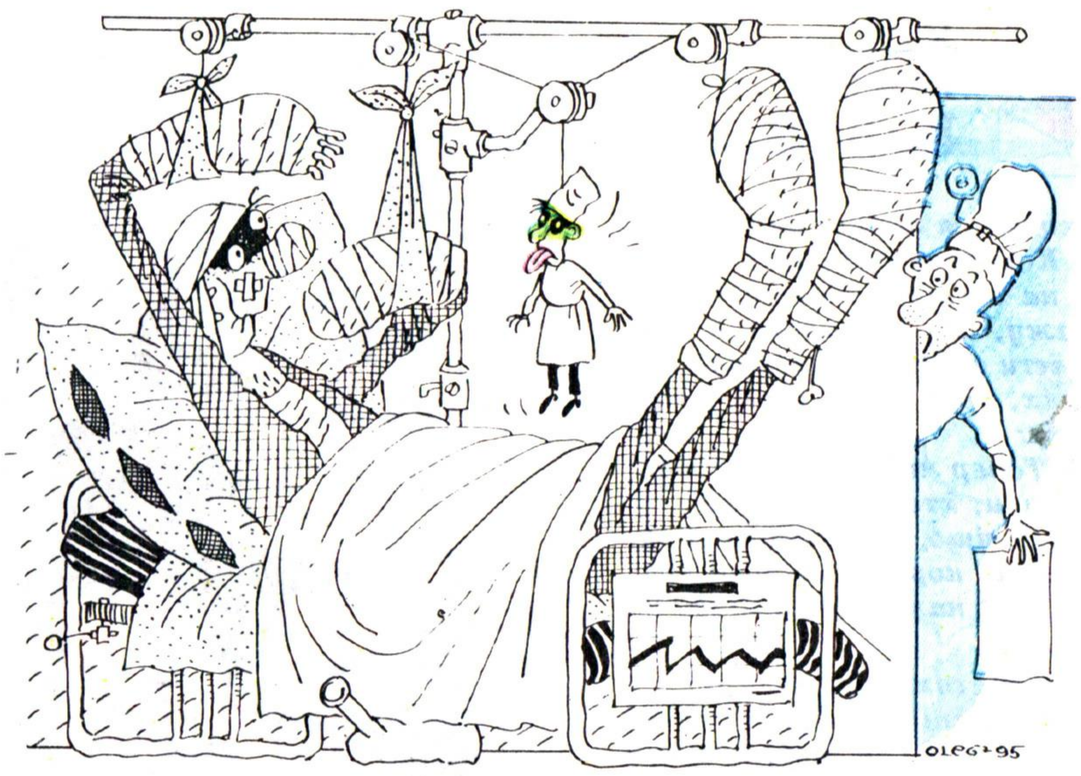

Мал. О. ГУЦОЛА

ІРОНІЗМИ

● *У нас людину можуть обдурити як законно, так й незаконно.*

● *Мабуть, ми дожили до того, що не надія покидає людину остання, а навпаки.*

Юрій САВЧУК.

м. Ровеньки.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

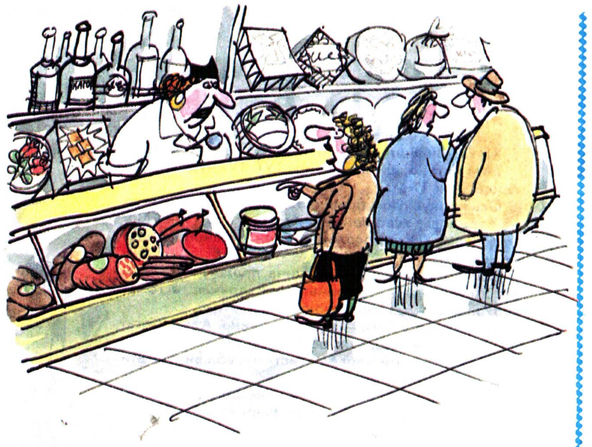

— У вас щось новеньке є? Бо усе це я вже бачила.

МІНІ-УСМІШКИ

КОПІЙЧАНИЙ МІЛЬЙОН

— *Мене знову, вже вкотре, намагаються підкупити.*

— *І ти знову відмовився. Чому?*

— *Тактика, дорогенька моя, тактика... Бо чого він вартий зараз, той копійчаний мільйон?!*

Іван КОШОВИЙ.

МОЛОДИМ І ТРЕБА БІЛЬШЕ

— Як живете, куме?

— Яке там життя: вранці — суп, ввечері — каша.

— А ми з жінкою ще й чай п'ємо.

— *Так ви ще молоді. Вам і треба більше.*

ЖІНОЧА ПАМ'ЯТЬ

— *Хто там?*

— *Петро.*

— *Який Петро?*

— *Відкрий, побачиш.*

— *Чого треба?*

— *Як і завжди.*

— *А що завжди?*

— *Те, що й вчора.*

КИМ ПРАЦЮЄ ТАТО

— *Мамо, а ким працює наш тато?*

— *А навіщо тобі?*

— *Та він якось казав, що зараз його основна спеціальність — «віднять і поділить».*

Віктор ОРЛОВ.

Леонід ГАЖАЛА

Святий Петя

Вчить дітей в недільній школі
Батюшка Оникій:
— Бог створив і небо, й зорі,
Весь наш світ великий;
Ми звертаємось до Бога
В горі безутішнім.
Але Господа побачить
Не дано нам, грішним:
Недостойний на лик його
Ніхто з нас дивитись,
Лише святим та праведним
Може Бог явитись... —
А Петрусь, в якого парта
Аж коло порога,
Піднімається і каже:
— А я бачив Бога!
Я сплю в ліжкові своєму,
Татко — на дивані;
Ми — в кімнаті, мама — в спальні,
Коло плакси Тані.
А мені якось під ранок
Щось страшне приснилось.
Я прокинувсь... А над татком
Щось біле схилилось.
А татусь тихенько кажуть:
«Боже! Що ти бродиш?!
Ти ж до мене вже сьогодні
Шостий раз приходиш!»

м. Біла Церква.

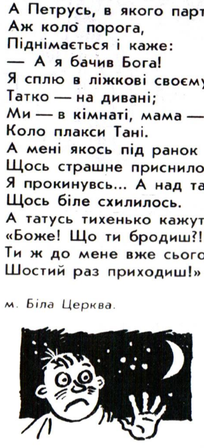

НАЧИТАНИЙ

ГУМОРЕСКА

Дівчина сквером ішла. А тут камінчик в туфельку залетів. Муляє. Дівчина на лаву присіла. Щоб той камінчик вийняти. Поруч молодик. Книжку читає. Та так захоплено, що нічого не бачить і не чує. Ні квітів на клумбі, ні пташок на кущах, ні дівчини поруч.

А сам гарний. Чуб чорнявий, кучерявий. Обличчя рум'яне. Ніс рівненький. Брови, як намальовані.

Дівчина не втрималась, кашлянула.

А хлопець не чує, книжку читає.

Дівчина не втрималась, делікатно штовхнула.

— Що — пора йти? — відірвався од книжки хлопець.

— Пора,— підхопила його під руку дівчина.

Мовчки в тролейбус зайшли. Мовчки сіли. Дівчина талони дістає. Хлопець книжку читає.

Потім до дівчини додому прийшли. Вона чай готує, на стіл подає. Він — книжку читає.

Увечері попрощались. Поцілувались. Домовились про реєстрацію шлюбу.

— Як тебе звати? — запитав хлопець, вперше пильно глянувши на дівчину.

— Люба. А тебе? — запитала й дівчина.

— Михайло,— мовив. — Винеси книжку, бо я забув.

Через місяць пішли реєструватись. А там черга. Наречена з дружками бесідує, а наречений книжку читає.

Потім було весілля. Люди обідають, жартують, танцюють. А молодий книжку читає.

Згодом Люба квартиру отримала. Біганина, клопіт. Треба речі перевозити. Жінка світу не бачить. А чоловік сидить на чемоданах та книжку читає.

Тоді Люба дитинку народила. Донечку. Годує, доглядає, купає. А Михайло детектив читає.

Донечка підросла. В дитячий садок ходить. Люба на роботу. Люба на базар. Люба на кухні порається. А Михайло книжки читає.

Дитина в школі вчиться. Треба уроки перевірити, треба їй щось допомогти. А тато книжку читає.

До Люби з роботи почав хлопець приходити. Любу покохав. Донечку її полюбив. А Михайло книжки читає.

Настав день, коли треба вже з квартири вибиратись.

Люба з новим чоловіком речі виносять. А Михайло книжку читає.

— Ти куди? — відірвавшись від читання, запитав Михайло, помітивши, що кімнати спорожніли.

— На нову квартиру переїжджаю,— мовила Люба.

— А коли її нам дали?

— Не нам. Це я переїжджаю,— пояснила Люба. — З другим чоловіком.

— А я? — витріщився Михайло.

— Ти тут залишаєшся.

— Сам?

— Сам.

— Тоді, будь ласка, вибіжи й купи мені свіжих газет,— попросив Михайло. — Щоб я мав що читати. Бо зовсім від життя відстану.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Зачекай, закінчиться бойовик — будемо дивитися мультики...

ХТО КОГО ЇСТИМЕ

Недавно я почув такий анекдот. Корабель викинуто штормом на острів, і почали члени екіпажу, що лишилися в живих, їсти один одного. Коли з'їли всіх, крім двох, один з них і каже:

— Тепер ми повинні з тобою вирішити, хто кого їстиме.

— Навіщо,— відповідає другий,— під кормою стільки консервів, що нам з тобою голод не загрожує.

І я раптом подумав, що і в нашій країні так. Ми їмо один одного, хай і в переносному значенні, звинувачуємо один одного в усіх бідах, вихлюпуємо стільки ненависті в обличчя тих, кого вважаємо ворогами. Хоча, якби добре поміркувати, ми неодмінно дійшли б висновку, що в нашій країні при доброму господарюванні всього вистачить на всіх.

В. ГРИГОРЯН,
інженер.

Тернопільська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

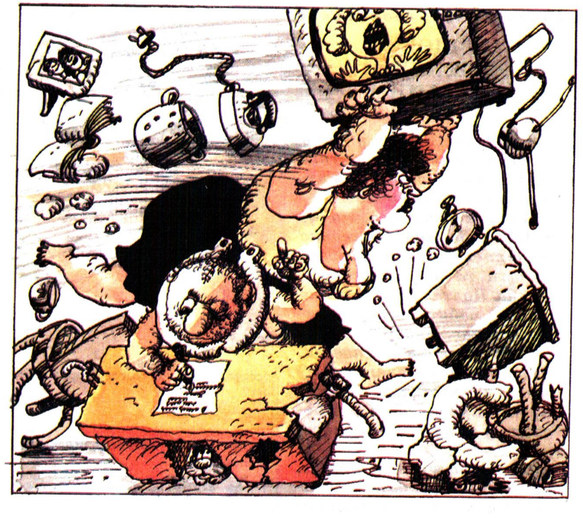

— Пишу в міжнародну організацію метеорологів, щоб одному з ураганів присвоїли твоє ім'я!

КРУТИЙ

Один чоловік допився до білої гарячки. І привиділося йому два чорти.

— Що, по одному вже боїтесь до мене заходити, вдвох прийшли?! Знаю, знаю, крутий я дядько!

* * *

ЩЕ НЕ ВСЕ

Дружина розпікає чоловіка. Йому це набридло, він за шапку — і з хати.

— Куди пішов?!— стала на порозі дружина.— До фінальної частини ще далеко!..

Микола СКВОРЦОВ.

м. Шостка.

БЕЗ ОЦІНКИ

Минулого року Кабінет міністрів «запропонував» Міністерству освіти збільшити нормативи, якщо можна так сказати, граничної наповнюваності у 10—11 класах до 35 учнів. Таким чином можна зменшити кількість педагогів. А з іншого боку, може так трапитися, що учень залишиться у чверті без оцінки. Бо учитель невзмозі опитати стільки школярів. На практиці виходить, що кожний має за чверть у класному журналі хоча б одну оцінку. От тільки, ни має він знання, коли знає, що коли його один раз у цій чверті викликали, то до наступної можна і в книжку не заглядати.

П. СТОПТАНИЙ.
м. Миколаїв.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ПЕРШИЙ ВІК НАВЧАННЯ. РЕАКТОР ГАЗЕТИ.

Євген ТУРЕНКО.
м. Запоріжжя.

ПРОГРАМА ТБ НА ЗАВТРА

(13 канал)

16.50 «Правда в очі» — бреше А. Попугаєнко.

17.15 Передовики виробництва, яке зупинилося.

19.40 Телесеріал «Просто маразм!» — по закінченні — у вас на кухні згоріла картопля.

20.00 Депутатський канал. Народу — антинародну політику.

21.00 Новини, які давно вже не новини.

21.45 З циклу «Політичні орієнтири». Передача 1. Вперед-назад!

23.00 Спорт! Спорт! Спорт!

23.55 Чемпіонат країни по боротьбі за владу.

0.40 Зіпсується ваш телевізор.

О. ЛЮК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

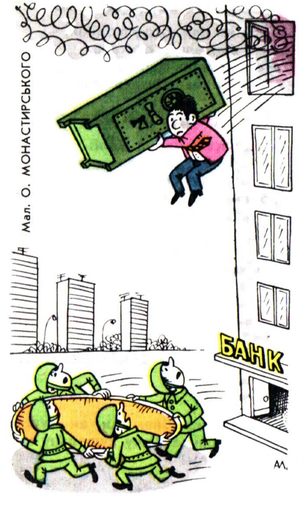

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

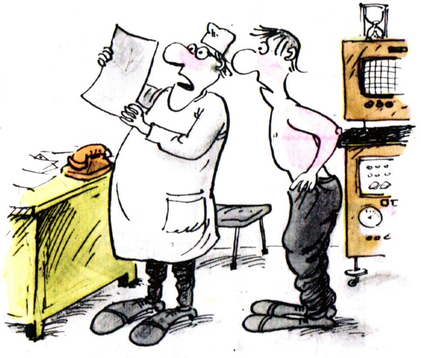

— Ви що, працювали на копальнях? У вас у нирках золотий пісок...

Мал. О. ГУЦОЛА

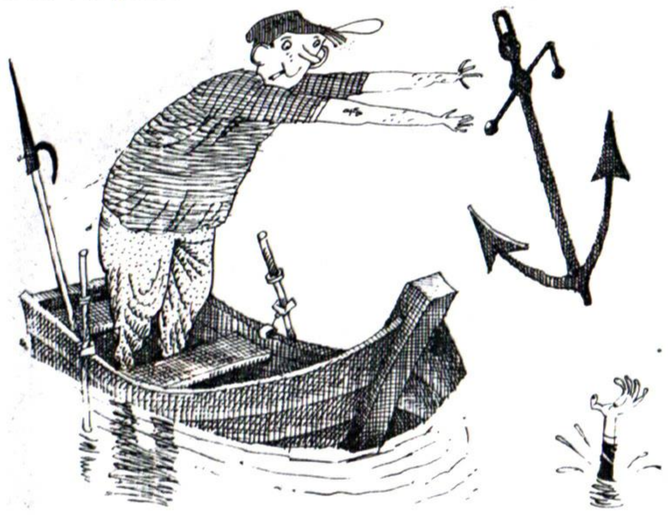

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. С. ФЕДЬКА

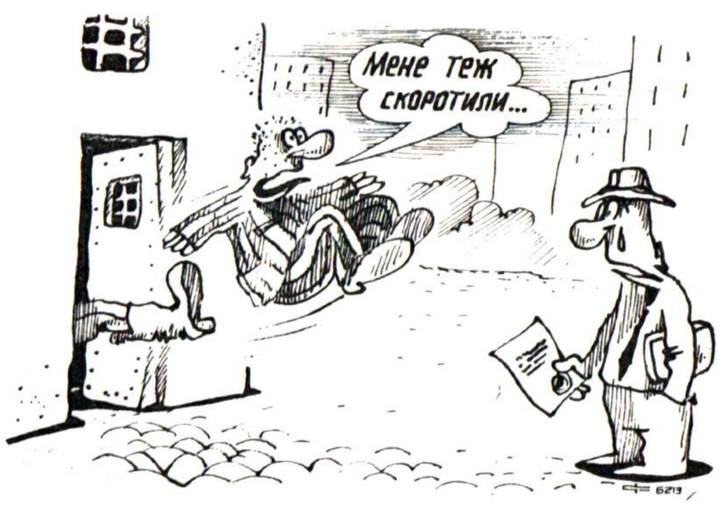

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

НАРОДНІ УСМІШКИ

МАТЕМАТИК

На базарі чоловік продає папугу. Зібрались люди, а папуга повторює одне й те ж: «Дурень! Дурень! Дурень!..»

Один чоловік не витримав і питає:

— Чому ваш папуга говорить одне тільки слово?

— Він не говорить, а рахує.

Почув і записав
Юрій ІВЛЄВ.
м. Запоріжжя.

ЦІНА ЗА ДОМОВЛЕНІСТЮ

— Чи правда, що внуки покійного Івана Степановича продають хату?

— Правда.

— А що ж просять?

— За хату з бабою — 250 млн. крб., без баби — 300 млн. крб.

Почув і записав
Іван АСАУЛЕНКО.
с. Капустинці на Київщині.

ХТО Я ТОБІ!

Батько стьобає ременякою сина за те, що той матюкається.

— Я тобі батько, чи ні?!. Я тобі батько, чи ні?!.

Син, голосуючи, випалив:

— Що ви мені ребуси загадуєте — звідки я знаю, чий я!

Почув і записав
Анатолій ШЕЛУДЯК.

ПЕРУКАР

— Петре, чому ти сьогодні не голений?

— Мій перукар добряче хильнув. І я боявся голитися у нього.

— А хто ж твій перукар?

— Я сам...

БЕЗ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Бабуся сварить онука, який іде вулицею і ковзається на льоду.

— Не ковзайся, а то впадеш.

Онук не слухався і впав. Бабуся:

— Я ж попереджала тебе!

І тут вона підковзнулась і сама гепнулася.

Онук:

— Я ж вас не попереджав, а результат однаковий.

ЗДОРОВИЙ

Лікар:

— Що у вас болить?

Пацієнт:

— Серце болить, голова болить, шлунок болить, печінка болить...

Лікар:

— Тоді, ви здорові, як кінь, якщо переносите усі ці хвороби...

Почув і записав
Тарас ЛЕХМАН.
м. Червоноград Львівської області.

ЯКА В КОГО ДУША

Дядько смалить кабана,
Син допомагає.
Буде в хаті свіжина —
Вся сім'я чекає.

Пахне сало на вогні,
Аж носи лоскоче.
— А чи є душа в свині? —
Запитав тут хлопчик.
Батько глянув на синка
І відповідає:
— Це проблема, бач, така...
Хто її вгадає?
Бо свиня — таки свиня.
Їй аби пожерти,
А тоді їй всеодно —
Жити чи померти.
Та воно й в людей отак.
Як у кого вдача.
Глянеш — ніби й чоловік,
А душа свиняча.

ТОЧНА ВІДПОВІДЬ

— Хребет для чого у людини? —
Іванка вчителька спитала.
І чує відповідь хлопчини:
— Щоб голова в штани не впала.

ВИСНОВОК

Похвалився сусід Миколі:
— Вчора був на полюванні.
Стрів два зайчики у полі
І обидва в дошку п'яні.
Усміхнувсь Микола хитро:
— Це у них погана звичка.
Вдвох хильнули по півлітрі,
А закуска — лиш травичка...

Василь КРАВЧУК.

ОГО-ГО-ЛОШЕННЯ!

Над якими проблемами ви сушите собі голову! Придбайте нашу сушильну камеру — і ніяких проблем!

* * *

ІРОНІЗМИ

● ***Яким би не було наше здоров'я,— його вистачить, щоб прожити все життя.***

● ***І в домашніх умовах можна здичавіти.***

● ***Якщо в житті все вдається,— значить, це не життя, а казка.***

● ***Думки завели його так далеко, що уже не було сили повернутися назад.***

● ***Ніщо так не зближує людей, як одночасно сказана дурниця.***

Степан ТОЦЬКИЙ.
с. Сальне на Чернігівщині.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● ***Скільки часом темнять, коли говорять про світле майбутнє...***

● ***Справжній джентльмен, якщо йому зіпсують кров, ніколи не дозволить собі бути донором.***

● ***І дурні — брати по розуму.***

● ***Тим, хто йде правильним шляхом, більше всього заважають ті, що на ньому стоять.***

● ***Той, хто звик загрібати лопатою, ніколи не візьме в руки мітлу.***

Аркадій ТОНДІЙ.
м. Полтава.

Шоп-тури: Рим — Крим — Мідні труби.

* * *

У нашому місті розпочинає свої гастролі рок-група «Йог-гурт» міського молокозаводу.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

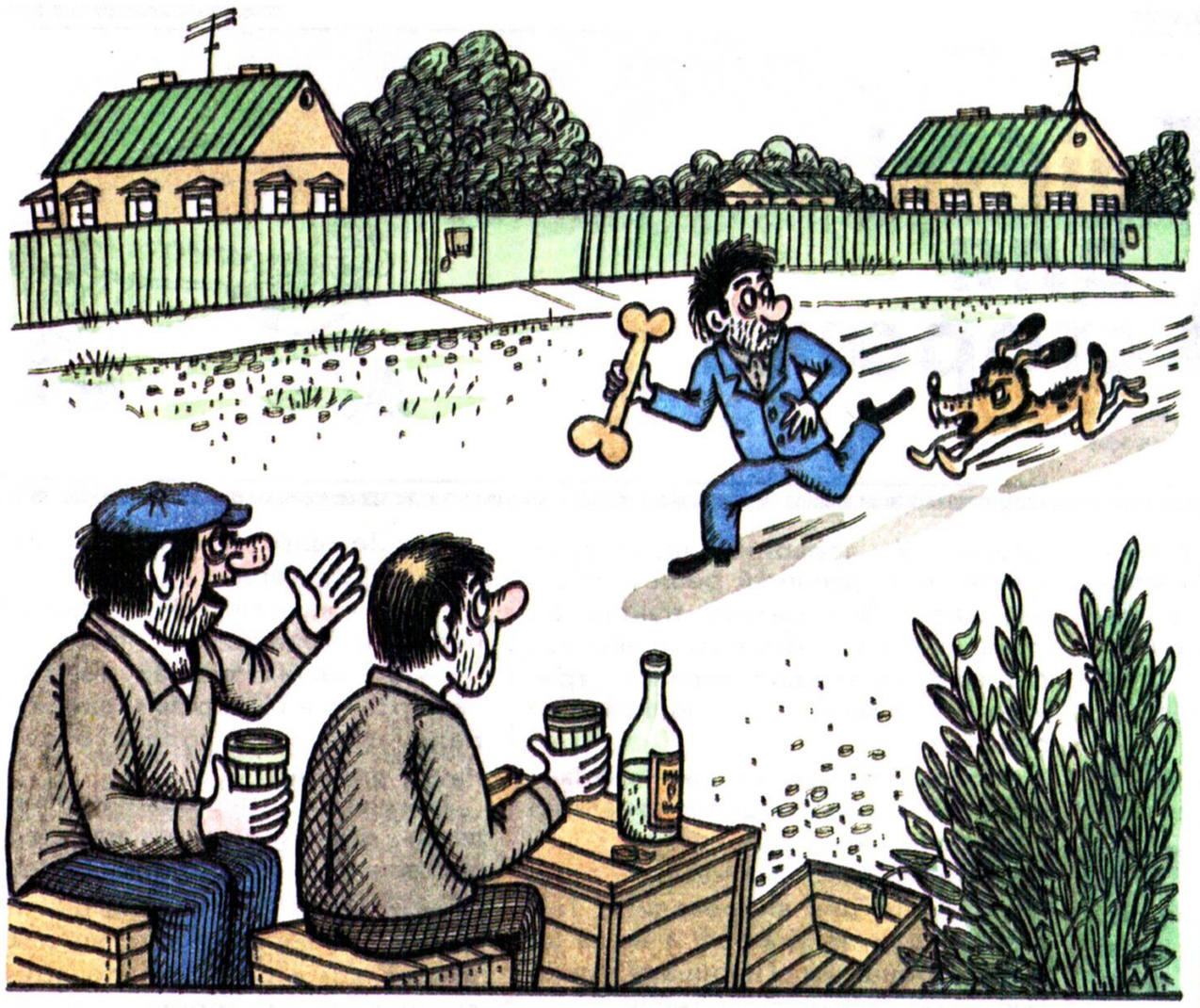

— Петро зовсім здичавів! У Рябка закуску відібрав.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

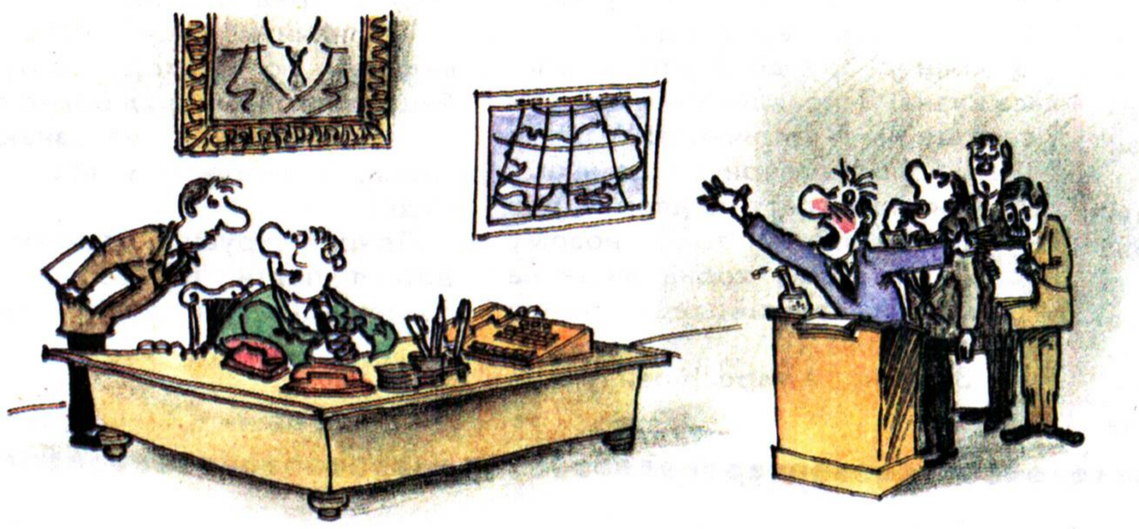

— Оголосив конкурс серед своїх помічників на кращу мою доповідь.

Валентин ЧЕМЕРИС

В В М
(Ввічливо-в'їдливі мініатюри)

До уваги відпочиваючих на пляжі! Всім негайно підійти до зеленої будки з написом «Каса» і згідно із тарифами за послуги оплатити за рятування на воді. Утопаючі громадяни, у яких не буде при собі квитанції про передоплату їхнього рятування із штампом нашої каси, рятуватися не будуть.

* * *

«Вірною дорогою задкуєте!» — із популярних лозунгів ракоподібних.

* * *

Із професійних порад психологів: «Спокійно зустрічайте неприємності, особливо — чужі!»

* * *

Із характеристики: «Якщо й обманює, то — чесно».

* * *

Навчивши людину говорити, треба відразу ж навчити її ще й мовчати.

* * *

Якщо друг правду каже, чи довго він буде другом?

* * *

Це ж добре, що маючи в запасі аж 32 букви, посилають частіше всього лише на три.

* * *

— Подумаєш, Карася з'їла — так уже й підняли гвалт! — обурювалась Щука. — А, може, у мене сьогодні рибний день.

* * *

З наказів недалекого майбутнього: «У зв'язку з нестачею примєров для подражанія, наказую тов. Петренку з 1-го числа стати всенародним героєм!»

* * *

Приклад здорового оптимізму: що з того, що в нас погано, в інших он ще гірше!

* * *

Продавці завжди все знають: «Дорого? Ну, що ви, пане, високих цін не буває. Просто буває, що в гаманці мало грошей».

Сатиричні мініатюри

З ЧОГО?

Овочі нищать кислотні дощі,
З чого ж ми будем варити борщі?

ХТО НА ЧОМУ

Придбав «Волгу» Федір.
Клим — «Ниві» радіє.
Гнат же — їздить на мопеді,
Бо красти не вміє.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ПІДРІС

Як кілька літ було онуку,
Дідусь водив його за руку;
Та ось онучок так підріс,
Що діда водить вже. За ніс.

У ЕЛЕКТРИЧЦІ

— Це що, вже кінцева зупинка,
Що люд так на вихід попер?
— Та ні,— обізвалася жінка,—
Зайшов у вагон контролер.

Едуард ЯЦЮК.

м. Херсон.

АБИ...

Мов ненажера короїд,
Воно живе отакечки:
Аби як слід
Набить живіт,
А решта все — до лампочки!

Микола КОНДРАТЕНКО.

м. Стрий.

ЙОГО СОВІСТЬ

Всім про свою говорить принциповість,
Про те, що чесно робить все, на совість...
І це, скажу вам, не брехня безбожна —
Йому, бува, і справді вірить можна:
Якщо спланує він якусь підлоту,
То зробить все на совість — йота в йоту!

НЕ РОЗРАХУВАВ

Яких лиш не бува на світі див!
Один відлюдок, мавши вдачу хижу,
На когось камінь в пазусі носив —
Такий, що аж нажив од нього грижу.

Володимир ЧОРНИЙ.

Харківщина,
учбове містечко ХСГІ.

БАТЬКОВА НАУКА

— Ти чому бабусю лаєш? —
Шпетить батько сина,—
Куди ділась твоя совість,
Нечемна дитино?
— Нема чого,— синок
мовить,—
Сердитись даремно,—
Твою маму вперше лаю,
Ти ж мою — щоденно.

Іван ОЛЕКСИШИН.

с. Товсте
Заліщицького району
Тернопільської області.

ДВА БРАТИ

Гриць став опери писать,
Федір — торгувати.
Гриць не зна, де гроші брать.
Федір — де дівати.

ПРИЇХАЛИ

На весілля Федір мчав,
Гриць — на іменини.
Повернувся Гриць без прав.
Федір — без машини.

Василь ДОМЧИН.

м. Житомир.

Микола БОСАК

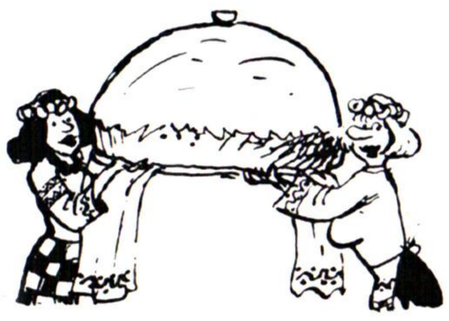

Хліб-сіль для сторожа

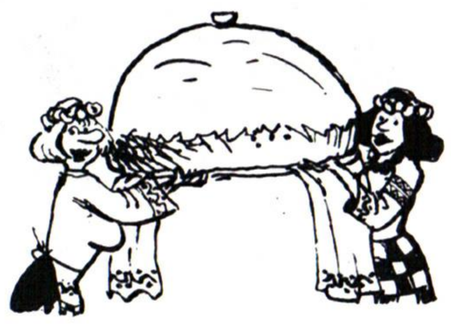

Коли голова колгоспу Ігор Амвросійович Тризуб здійснював удосвіта обхід ферм, вже в першому корівнику спіткала його несподіванка. Тільки-но відчинив двері, як з глибини проходу, обрамленого двома рядами коров'ячих голів, виступили плечем до плеча доярки Олена і Оксана. В українському національному вбранні. У віночках. З хлібом-сіллю на вишиваному рушнику.

Голова отетерів. Щодня він чув по радіо про державні, релігійні, народні свята. Але сьогодні вирушив у таку рань, що радіо ще мовчало. Аби не видатись останнім невігласом, відщипнув хліба, вмокнув у сіль і пожував. Потім таки запитав:

— Що це на вас найшло?

— А що? — відповіли ті. — Он по телевізору показують, як керівники нашої держави в яке місто чи село приїдуть, там їх хлібом-сіллю стрічають. А в нас ви один, хіба ми всім колгоспом уже й коровая не спечем?

У свинарнику-маточнику історія повторилась. Ще Тризуб і дверей за собою на зачинив — з-поміж загородок, у яких до велетенських льох присмокталися грона рожевих поросяток, виступили завфермою Одарка і свинарка Оришка. У вишиваних сорочках. З хлібом-сіллю на яскравому рушнику.

Голова здивувався від чуба до п'ят, але хліб прийняв.

— Не нами придумано,— виправдовувалась Одарка. — Це така вже народна традиція. Хіба ми телевізора не дивимось? Хіба ми не бачимо, як стрічають керівництво.

— Так вони ж один раз у житті туди навідуються, а я до вас мало не щодня ходжу! — сердився голова.

— Нехай. У нас борошна вистачить, щоб і щодня рідного керівника по-людськи приймати! — відрізала Одарка, знімаючи віночок.

З двома короваями під рукою голова ознайомився з кількістю одержаного за минулу добу приплоду і якістю мінеральних добавок для нього та й пішов.

Далі по курсу стояла конюшня. Там порався дід Степан, тож ніякого сюрпризу не могло бути.

Але тільки рипнули двері, від хрумаючого овес жеребця Падишаха ступив до голови дід Степан. У білій сорочці з мережкою на грудях. У червоних шароварах з поясом і смушевій решетилівській шапці. Він махнув рукою до стіни і перед головою з'явились дідові внуки-першокласники, тримаючи хлібину на вишиваному рушнику.

— Вони тут і ночували? — вказав на дітей голова, відщипуючи хліб і тицяючи ним у сіль.

— Та ні. Попросив невістку раніше їх до школи випровадити. Так оце зайшли по дорозі. Я їх за це після уроків на Падишаху покатаю,— роз'яснив дід Степан.

— Що ви зі мною робите? — обурився Тризуб.

— Ну ви, Амвросійовичу, затямте, що мене в селі не зрозуміють, якби я цього не зрозумів,— почав філософствувати дід.

У кінці двору до пагорба тулилась кузня. Заправляв у ній осідлий у селі ще дві п'ятирічки тому циган Роман. Голова завернув і до нього.

Роман стрів гостя на дверях. Без шароварів, але у тому новому костюмі, в якому ходив лише на вибори. На великій таці тримав пухкого коржа.

— Звиняй, Амвросійовичу, не дістав Земфірі дріжджів, то спекла коржа. Ще теплий.

— Та я ж не гість заморський! — нервував Тризуб.

— У наших верхах також не заморські, а їм скрізь підносять,— радів циган, що голова бере від нього коржа.

Тим часом у першому корівнику двері відчинились і на порозі постав нічний сторож Грицько Зірвиголова. Побачивши, що ніхто на його появу не реагує, він заклав два пальці в рот і так розкотисто свиснув, що аж горобці з-під стелі посипались, а корови ремигати перестали.

— Не свисти, бо грошей не буде,— визирнула з-під рябої корови доярка Оксана.

— Значить так,— пішов перевальцем по проходу Грицько. — Якщо завтра мене хлібом-сіллю не стрічатимете, то не знаю про гроші, а сторожа у вас таки не буде!

Доярки скрушно зітхнули. Доведеться пекти, бо без надійного сторожа сьогодні і дня не можна.

■ ■ ■

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Не стійте! Зарплати вистачило тільки для директора та його заступника!

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

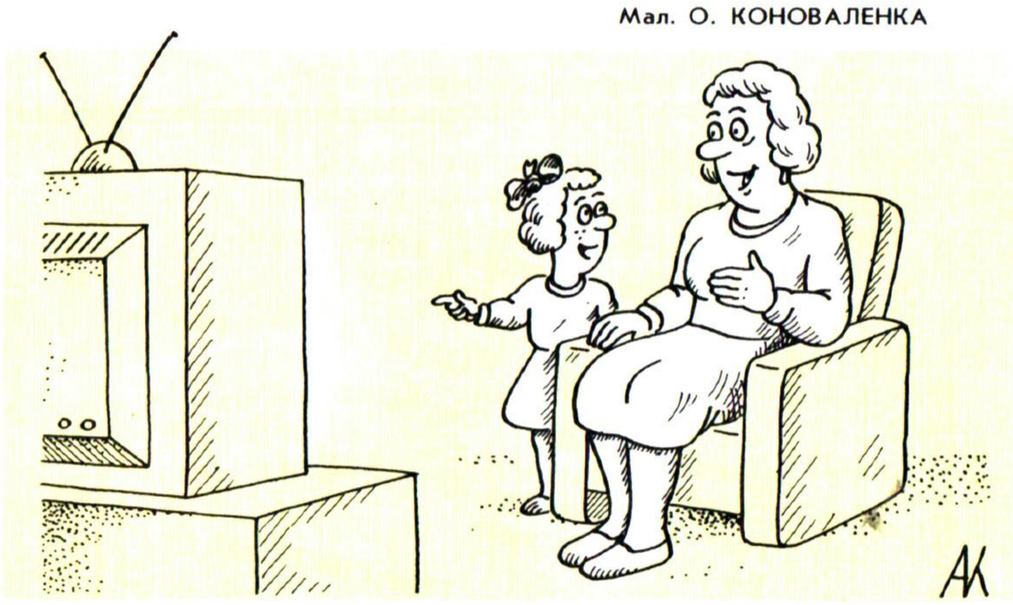

— Мамо, а Іден з Крузом одружиться?
— Виростеш — дізнаєшся.

Мініатюри на теми літератури

ЗАБЛУКАВ

Жаль, не знайшов Парнасу — схибив:
У інший бік Пегас подибав.

НЕДОХВАЛЕНИЙ

Сумує ювіляр: хвала
Щось надто... куцою була.

ВСЕЇДНИЙ КРИТИК

Як треба, він зуміє все:
І піднесе, і рознесе.

ТВОРЧИЙ УЖИНОК

Осот! Не колос повнозерний...
Бо хист у автора — мізерний.

З ЙОГО ПОГЛЯДУ

Не хвалять автора? Не дивно:
— Хіба в нас пишуть... об'єктивно?

НЕ ГОРДИЙ

Своїх немає — не гордує:
У інших теми... орендує.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Курям не смішно

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Хто сказав на мене «менталітет»?!

Все починалося, як у казці. І фейлетон можна було б почати так: «Жили собі дід і баба. І була у них курочка ряба. Одна тільки біда. Ніяк не могли дочекатися дід з бабою, коли та курочка знесе золоте яєчко. І нічого вони не могли придумати... А курочка тільки бігає і кудкудаче. Годує старих обіцянками: «Знесу завтра, знесу завтра...»

У нашій же історії в ролі діда і баби виступає виробничо-наукова корпорація «Укрптахопром» на чолі з генеральним директором Анатолієм Вербовиком. Довго бідкався «Укрптахопром», чому це наші кури не несуть золотих яєчок. Та й на вигляд зозулясті такі, що у народі їх тільки і називають «птахами щастя». Бо колір у них завжди чомусь казково синій.

Аж тут, знову ніби у казці, трапилося диво. США виділили нашій державі пільговий кредит на 25 років під сміхотворний процент для закупки їхнього соєвого шроту. Щоб, значить, підгодувати українських немічних чубарочок і збагатити мій і ваш, шановний читачу, стіл дієтичним курячим м'ясом і смачними яйцями. За теорією від того корму курочки ростимуть, немов на дріжджах, і яйця нестимуть завбільшки з кулак.

Може, в далекій Америці їхнім квоктухам без шроту нічого і не показуй. А у нас усе вийшло, як завжди, не так. Наша вередлива птиця до тої заморської їжі виявилася незвичною. Чи шлунки не ті, чи порода така. Хапає її стрес, несучість катастрофічно падає. Дехто з слабкодухих взагалі лапи вгору задер.

А чого б нашій рідній квочці і не віддати богу душу, якщо годують її г... — гранульованими хімікатами у вигляді такого собі фосфіну, мікотоксину патуліну та десятьма видами насіння звичайнісіньких бур'янів. Багаторазові аналізи харківської ветеринарної служби і держінспекції з карантину рослин підтверджували попередні невтішні результати.

Харківський облптахопром одержав 230 тонн «калорійних добавок», які щедро розподілили між всіма птахофабриками, аби не обділити жоден дзьоб і одержати максимальний прибуток. Чи не найбільше дісталося імпортного продукту Куп'янській птахофабриці. Тамтешнім курочкам сипонули від усієї душі. Дурна птиця таки надзьобалася того, що бачили очі. Опісля три тижні зозулясті сиділи чумні, а пташниці даремно зазирали у гнізда. Яєць там не було: ні золотих, ні звичайнісіньких.

Над Куп'янською птахофабрикою нависла загроза банкрутства. А тут ще й керівництво Шевченківського комбінату хлібопродуктів додало страху: зажадало від птахівників чималих грошей за зберігання 150 тонн американського фуражу. Кілька сот мільйонів карбованців додатково потрібно або на утилізацію того добра, або на термічну обробку соєвого шроту. Щоб він, значить, знову став до смаку нашим курям. В облптахопромі переполох. Бо він вже давно бідний, наче церковна миша. Заморські ж добавки беруть у кредит не від надлишку грошей на рахунку.

На тлі загальної бідності куряча неміч виглядає досить смішною. Через якусь примхливу птицю такий міжнародний скандал. Щоденні збитки Укрптахопрому і так становили 300 мільйонів карбованців.

Не стали давати шроту, і курка оклигала. І наче нічогісінько не сталося.

І все-таки вітчизняну квоктуху шкода. Не вийшла наша зозуляста породою на рівень заокеанських род-айландів та нью-гемпширських. Хоча я не впевнений, буцімто американські фермери кидають своїм підопічним таке сміття. Мабуть, вчинили за принципом «на тобі, боже, що мені негоже». Завантажили кораблі тим отруйним непотребом, підкріпили надійними документами і благословили на далеке плавання.

Та в Одеському порту мудрі чиновники інспекції з карантину рослин актом № 257 та зернової інспекції сертифікатом № 6276 розвіяли всякі сумніви наших аграріїв щодо шкідливості доставленого соєвого шроту. Купа документів свідчила про високу якість і поживність імпортного натурпродукту. Торік його надійшло в Україну на 25 мільйонів доларів. Десь на 20 мільйонів доларів буде доставлено и цього року, щоб таким робом забезпечити наших курей делікатесною їжею по саму зав'язку.

Своє відношення до неї наші зозулясті вже продемонстрували. Експерименти з раціоном можна продовжити. Але вдячності від чубарочок ми не дочекаємось. Якщо цього разу обійшлося втратою яєць, то наступного, можливо, всі кури повідкидають лапи. Отрутохімікати не поліпшують їх здоров'я. Не зважаючи на запевнення американської сторони, буцімто поставлений товар немає ніяких шкідливих добавок. Це начебто нормальний корм, який дають ненормальним курям.

У тому, хто і на скільки ненормальний в цій історії, яка не на жарт перелякала все пташине відомство, як на мене, треба добряче розібратися.

В. СУБОТА.

ОПИСКИ-ЗАПИСКИ САМОПИСКИ

НАДУРОПЛАТА
БІЗНЕСМЕНТ
ЗАГРАМПЛАВАННЯ
ПЛУТОНІЧНА ЛЮБОВ
КРИЗОВІ ЧОБОТИ

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВИКРУТАС — артист балету.
СИНОНІМ — мовчазний син.
БАРБОС — власник бару.
КІНЕСКОП — аншлаг в кінотеатрі.
ВЕРНІСАЖ — сажотрус.
НОТАРІУС — композитор.
БАРБАРИС — режисер фільму «Санта-Барбара».
ЗАМІТКА — двірничка.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Хочу гроші у добру справу вкласти...
— Правильно! Ходімо до дівчат...

Страшне перо не в гусака...

«Я поніс тілесні пошкодження — мене постригли».

(Із заяв).

Надіслав Ю. САВЧУК.

●

«У жовтні 1995 року мою дружину забрала машина швидкої допомоги і доставили у родільний будинок нашого району. Але через бюрократизм і халатність медичного персоналу родільного будинку роди так і не відбулися».

(Із скарги у міський відділ охорони здоров'я).

«Минулого року під час вступних іспитів приймальна комісія приймала до вузу навіть з двійками. Нас дивує той факт, що керівництво інституту цього року чомусь почало вимагати знань і «зарізало» трьох абітурієнтів навіть за трійки».

(З акту комісії).

«Старшому електрику Тимохіну!

Вася! Включи в електросєть Матюхіна та Назарову. А Свириденко не включай, поки грошей не заплатить...»

(Із записки електрика електрику).

«Лише рідний танок на дискотеці у цій школі можна почути на рідній мові».

(З міської газети).

Надіслав Ігор ЧОРНИЙ.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

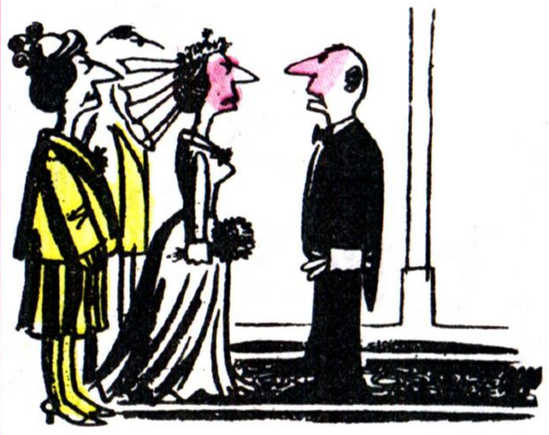

— А я був впевнений, що я тут — як свідок...

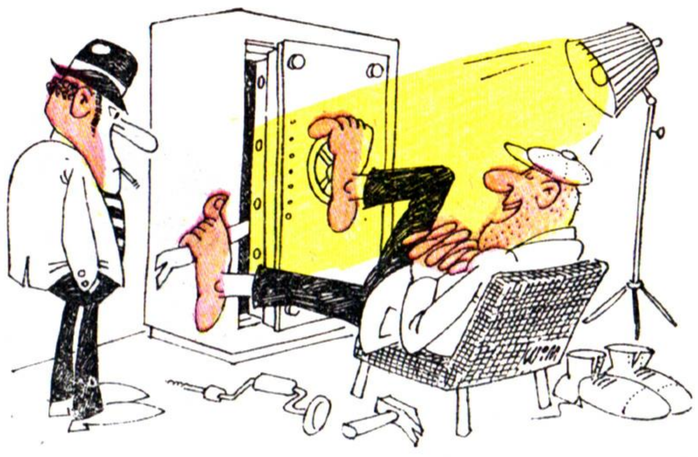

— Дивись, як треба відкривати сейф — це тобі не в карти грати!

— Дивно! Я почув твій голос і подумав, що ти почала учитися співу...

Сердиті монологи

ГОЛОВЕШКИ НА СПОМИН

Років з десять тому «Перець» приділив увагу нашому вогнищу культури — так тоді, якщо пригадуєте, іменувалися сільські клуби. Завідуючому перепало на горіхи за те, що свою культурно-просвітницьку діяльність звів до демонстрації кінофільмів і танцюльок під старий, захриплий магнітофон.

Що після публікації фейлетону почалося! Приїздили комісії з області і району, кілька разів голів колгоспу і сільради викликали в райком партії, і не залишили їх у спокої доти, поки не знайшлися гроші на ремонт клубу, нову апаратуру, навіть духовий оркестр купили. А методисти з районного Будинку культури перевірили на голосистість усіх дорослих мешканців села і багатьох залучили до хору. І жити, слово честі, стало цікавіше, жити стало веселіше.

А потягло мене на спогади тому, що нині від того вогнища самі головешки лишилися. І не тільки в нас. По всьому району, вважай, єдина розвага для селян — це телевізор з його «Санта-Барбарою» і «Тропіканкою». Та що там про село говорити, коли і в райцентрі Будинок культури хтозна-відколи зачинений. Хіба що вікна, як у нас, дошками хрест-навхрест не забиті. Нема в держави грошей на культуру, а наше КСП (колективне сільськогосподарське підприємство — ми ж тепер ніби як землевласники) також бідне, мов та церковна миша.

До речі, про церкву. На неї любо-мило глянути. Усе, що треба, відремонтовано, реставровано, куполи золотом сяють. Не маю нічого проти, що народ навертають до Бога, але все ж таки здається, що тут знову передають куті меду. По суті, одна ідеологія замінюється іншою. Раніше примушували вірити в марксизм-ленінізм, а тепер навіть учорашні запеклі атеїсти навчилися хреститися і нас учать. А людям просто хочеться більш-менш культурно відпочити, поспілкуватися, проте — ніде. Не кажу вже про молодь, яка практично кинута напризволяще і знаходить розвагу хіба що в пляшці.

Одне лише втішає: міністерство культури у нас таки є, і штати у ньому вкомплектовані. От якби іще й відчути бодай на прикладі нашого села, що воно таки культурою займається.

І. БАРАНЕЦЬ.

с. Михайлівка Кіровоградської області.

ПОЛЬОТИ УВІ СНІ

Купили ми диван-ліжко виробництва спільного підприємства «Лотос-ЛТД». На другий день від нього відпало коліщатко, через тиждень зламалося друге коліщатко, і диван-ліжко перекособочився. Ще за кілька днів у механізмі щось заклинило і диван перестав розкладатися в ліжко. А наприкінці місяця вся ця меблева конструкція серед ночі геть розпалася, і наш син впав на підлогу.

Ми — до меблевого магазину, що на вулиці Механізаторів. А там відповідають, що назад продані речі не беруть. Мовляв, бачили очі, що купували.

Звернулися ми до місцевої організації, котра покликана захищати права споживачів. Там порадили піти до суду. Та ми як уявили, скільки це мороки, то вирішили не зв'язуватися.

Невже наші законодавці не можуть захистити нас, споживачів, від такого непотребу суворими законами, які б не дозволяли халтурникам збиткуватися над людьми?

Т. САВИЦЬКА.

м. Одеса.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

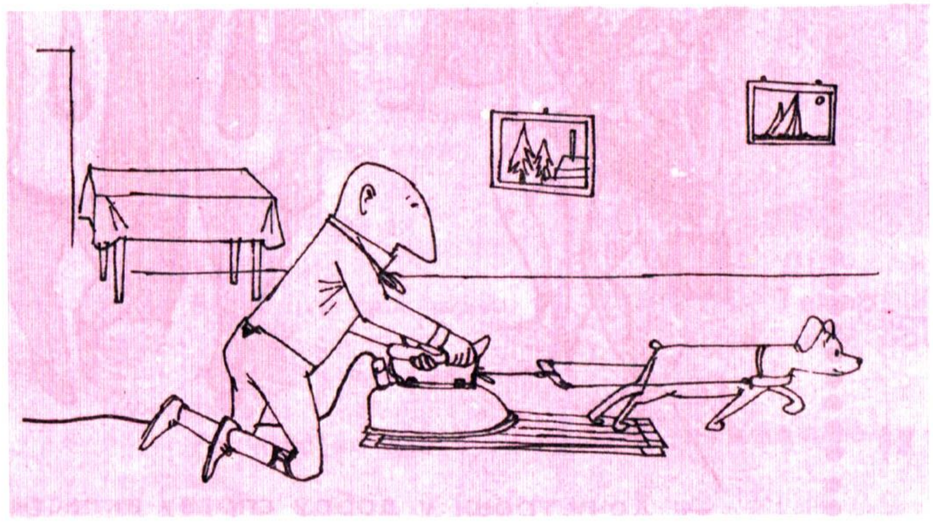

— Так, мамо, він кожного дня користується твоїм подарунком...

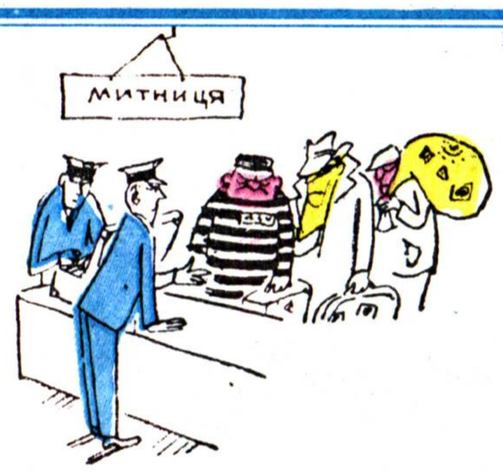

Такий вигляд мають туристи в очах митників...

...і такий — в очах туристів.

— Шеф, ви укол робите авторучкою, а шприц у мене!

Твердять, що...

Медики стверджують, що під старість зір погіршується. То чому ж ми з кожним роком помічаємо все більше гарненьких жінок?!

Зоологи твердять: панда (бамбуковий ведмідь) їсть лише пагінці молодого бамбука. І більш нічого не хоче! Звичайно, коли сьогодні в мене вдома є лише картопля, то я змушений...

Фізіологи твердять, що людський організм росте лише до 25 років. Мабуть, про їхні твердження нічого не знає живіт...

Деякі лікарі твердять, що від усіх хвороб найкращий засіб — клізма. Звичайно, якщо немає інших ліків...

Юрій ШАНІН.

Андраш КЮРТІ
(Угорщина)

Дієвий засіб

ГУМОРЕСКА

— Ви що, з глузду з'їхали? — гримнув на свого співробітника начальник підрозділу великого підприємства по переробці нафти Геза Борі. — Я вам хто? Естрадний співак? Кінозірка? Знаменитий футболіст? І ви теж, наскільки мені відомо, не сентиментальна, мрійлива дівуля, а старий лисий комірник. Так для чого вам моя фотографія?

— Ну, може, хоч поганенька, любительська... — ніяковіючи, тупцював на місці комірник Марці. — Аби вас можна було впізнати. Лише голова — і все!

— Отак! — зловісно усміхнувся Гезі Борі. — А можу я поцікавитися, для чого знадобилася вам моя голова?

— Та не мені, а Мариці Кульгар.

— Кульгар? — начальник підрозділу підвівся із-за столу. — Мариці? Моїй колишній секретарці? Так вона уже півроку живе десь на Близькому Сході?

— Так. Вона поїхала туди з чоловіком. Бідолаха Марика дуже сумує за Будапештом, за Рибацькою баштою. Їй не вистачає друзів, знайомих. Вона скучила за рідною угорською мовою. Одне слово — сумує, мучиться... Ночами не спить. Пише, що її, наче магнітом, тягне на батьківщину. Вона ніяк не дочекається, коли закінчиться цей контракт і просить, благає будь-яким шляхом дістати їй хоч одну вашу фотографію... Тому я і насмілився...

— Її симпатії до мене просто розчулили,— мовив з чоловічим самовдоволенням начальник підрозділу Геза Борі. Він дістав кишенькове люстерко, помилувався собою, пригладив чуба і тільки після того продовжив: — Яке незбагненне це життя! Ця Марика довгенько працювала під моїм керівництвом, і я ніколи не помічав з її боку хоч якусінької симпатії. І ніколи не гадав, що буду для неї значити так багато. Нічого не поробиш... Скільки жінок, стільки і таємниць!.. Зізнайтеся, шановний Марці, Марика Кульгар просила вас прислати їй ще чиюсь фотографію чи тільки мою?

— Що ви! Ні-ні — рішуче запротестував старенький Марці. — Мариці потрібне тільки ваше фото. Розумієте, як ліки проти ностальгії, щоб не так сильно... тягнуло на батьківщину.

Переклад П. МОЗГОВЕНКА.

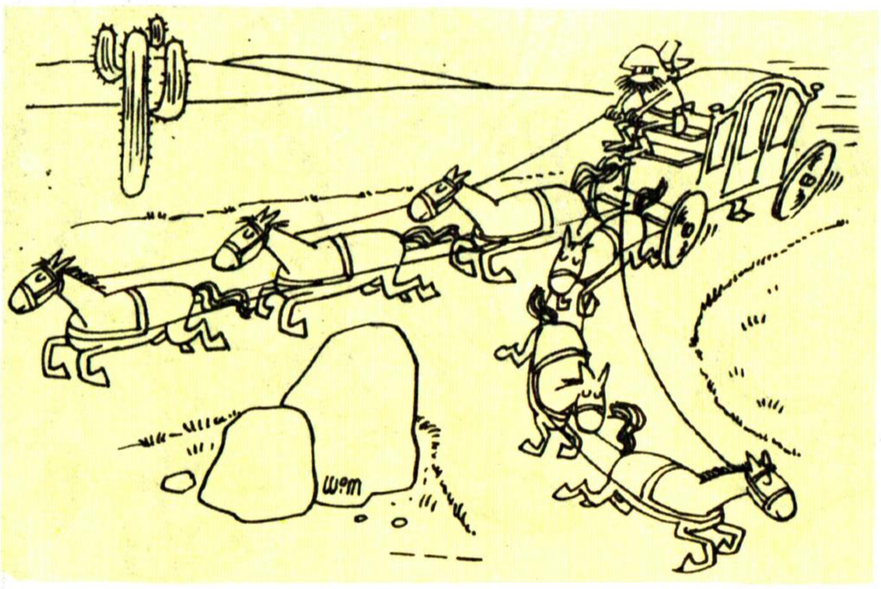

— Пане, будь ласка, розміняйте нам оці десять центів. Якщо можна, в купюрах по сто доларів.

ПЕРЕЦЬ № 6 (1443)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 13.05.96.
Підписано до друку 31.05.96.
Формат 70×108 1/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 39 450 прим.
Зам. 0110606.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.

Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Мал. О. КОХАНА

Індекс 74393.

–А ТИ МАЄШ СИЛУ ВОЛІ НЕ ПИТИ?
– ЗВИЧАЙНО, МАЮ. А ТИ?
– І Я МАЮ.
– НУ, ТОДІ ДАВАЙ ЗА ЦЕ І ВИП'ЄМО!

ШАНОВНИЙ, ДОЗВОЛЬТЕ ЗАНЮХАТИ!

Пили горілку, пили наливку...

О, ПОЛЯРНА ЗІРКА! ТЕПЕР ЗНАЮ, В ЯКИЙ БІК ПОВЗТИ!

ТАМ ЛЮДИНІ ПОГАНО!

НЕХАЙ ЛЕЖИТЬ. ЙОМУ ПОТРІБЕН СПОКІЙ!

–ЛІК-К-КАРЮ! У ВАС У КУТКУ ДВОЄ Ч-Ч-ЧОРТІВ!
–НУ ЩО ВИ, ТАМ ЛИШЕ ОДИН. ТО У ВАС В ОЧАХ ДВОЇТЬСЯ.

ОЦЕ ОТАКЕ З ЧОЛОВІКОМ СТАЛОСЯ, КОЛИ ВІН НАПИВСЯ РІЗНОЇ ІМПОРТНОЇ ГИДОТИ...

ТАТУ, ТЕБЕ ВИКЛИКАЮТЬ ДО ШКОЛИ!

А ТАМ У БУФЕТІ ПИВО Є?

КОРИСТУЮЧИСЬ НАГОДОЮ, ХОЧУ ПЕРЕДАТИ ВІТАННЯЧКО МАТУСІ, РОДИЧАМ ТА ЗНАЙОМИМ!

ЗАКОН БУТЕРБРОДА: ВІН ЗАВЖДИ ПАДАЄ ЛИЦЕМ ДОНИЗУ!

О.Кохана